PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XVI ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ, 1975 ЧИСЛО 7 - 8

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XVI ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ, 1975 Ч. 7 - 8

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 7 - 8 JULY - AUGUST, 1975 VOL. XVI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
— Літні Курси для молоді	1
Програма головного з'їзду	2
Ганна Черінь — Світлій пам'яті Алли Горської	3
М. Ван Стін — Річниця Люсі Мод Монтгомері	6
Г. Янішевська — У рядах спільноти	7
Ярина - Зоряна — Мистецтво слухання	8
С. Наливайко — Зустріч з Т. Яблонською	9
Х. Ковалик — Чи всі аспірини однакові?	11
Ю. Микитин — Жінки в моєму житті	12
Відвідайте свою країну	13
І. Макарик — Українсько-японські взаємини	15
— Simmer School	15
— Museum Arts and Crafts	16
— СКВУ у Справу Міжнародного Року Жінки	17
А. Троян — Мистецька виставка рушників	18
А. Стасів — 30-літній ювілей відділу	19
Відділ для дітей	21
Квіти незабутнім	22
Г. Михальчук — Писання писанок	23
Громадська і родинна хроніка	24
Річні звіти відділів	27
Домашне господарство	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Мальовнича Швайцарія

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраініан Ембройдери	$ 7.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Гаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A25, 11024 - 82 Avenue

Edmonton, Alberta, Canada

T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XVI ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ, 1975 ЧИСЛО 7-8

Літні курси для молоді

Закінчився рік навчання в школах і тисячі життєрадісної молоді випурхнули за шкільні двері назустріч соняшним дням, пригодам літнього часу, подорожуванням, зустрічам, з надіями придбати нових друзів, або побачити минулорічних, яких придбали десь принагідно в подорожах, або на літніх курсах. У кожного свої пляни, свої молодечі мрії, свої сподівання...

А ось багатьом пригадаються минулорічні курси в Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, іншим — побут у Саскатуні на курсах Української Мови в Інституті Петра Могили. А хто не пам'ятає своїх перебувань на курсах українознавства в Інституті Св. Володимира в Торонті?

Молодь напевно не забула тих минулорічних прощань одні з одними при від'їзді, тих обіцянок „напевно" приїхати наступного літа, зміцнити свої приятельські, товариські взаємини, які дуже часто залишаються на ціле життя. А хіба не вабить молодь якесь нове місто, нове оточення, чогось навчитись, щось цікавого побачити, чого не дає шкільна лавка офіційної школи впродовж року?

Але не кожній, чи кожному відомо, що думають батьки, які у них пляни для своїх дітей. А для свідомих родичів немає більшої радости, як дати нагоду свому синові, чи дочці поїхати на курси, до котрої будь з таких інституцій, чи для менших на оселю, або й таборування. Скільки то крім рідномовної науки дитина вчиться самостійности все біля себе зробити без опіки мами чи старших взагалі. А що вже й казати про те, що кожний батько і мати радіє здобуткові своїх дітей в ділянках українознавства, тому, що це тверда дорога в наших умовинах життя.

Так ось давайте поглянемо, що то обіцює молодим курсантам Інститут Петра Могили в Саскатуні. Тут рекомендують програму навчання української мови методою „повного заглиблення"... А це ж чудово! Скільки то цікавих пригод доведеться пережити, а також записати їх для себе як досвід.

„Ціллю програми цих літніх курсів, — повідомляє управа Курсів, — що проводяться спільно Радою Української Школи і Інститутом ім. П. Могили, є створити найсприятливіші умови для тих, що бажають навчитися говорити по-українському. Програма навчання розговірної мови ділиться на три рівні: початковий, середній і вищий.

В додатку до цього, учасники курсів проходитимуть курси формального навчання української мови, за які отримають признання (кредит) з IX, X, XI, чи XII кляс української мови від Саскачеванського Відділу Освіти".

Варто вглибитись у програму Літніх Курсів у Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу: українська мова, релігія, історія України, етнографія, спорт, розваги, спеціяльні курси диригування хорами.

Привабливо звучить програма Літніх Курсів і в Інституті Св. Володимира у Торонті. Там дуже цікаві учителі, а на порядку навчання української мови, історія, географія України, історія українців у Канаді, українська література, провідництво, музика, народні танці та різні розвагові програми.

І це дуже важно, щоб українська молодь заповнила собою всі місця в курсах українознавства в кожній з цих згаданих інституцій, а також деінде, де лише можливо, і де є нагода. Щоб осягнути бажану ціль, щоб бути тим справжнім культурним суспільством у многокультурній Канаді, це одна з багатьох доріг до його осягів.

ПОВІДОМЛЯЄМО ЧИТАЧІВ

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить є за місяці — липень і серпень. Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць вакацій для редакції.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

ПРОГРАМА ГОЛОВНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ЕДМОНТОНІ

21 — 24-го СЕРПНЯ 1975 Р.

ЧЕТВЕР, 21-го серпня — СЕСІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

8:30 — 10:00 година вечером:

а) Молитва і вшанування пам'яті померших членок
б) Вибір президії
в) Урочисте відкриття ПРАПОРУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ — Ольга Лукомська
г) Слово голови Союзу Українок Канади
ґ) Привіти голів Провінційних Екзекутив
д) Привіти голів відділів С.У.К. в Едмонтоні
е) Представлення делеґаток
є) Добір резолюційної та номінаційної комісій
ж) Прийняття протоколу з минулого з'їзду

Після закінчення сесії, відбудеться ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ, заходом Провінційної Екзекутиви на Альберту.

П'ЯТНИЦЯ, 22-го серпня — продовження сесій С.У.К.;

9:00 — 12:00 рано:

а. Звіти урядниць Центральної Управи С.У.К.
б. Дискусії над звітами
в. Звіт Контрольної Комісії
г. Перед нами ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ! — Анна Звоздецька
ґ. Бюджет С.У.К. — реферує Анна Томнюк
д. Заклик на організаційний фонд

12:00 — 12:00 — СПІЛЬНИЙ ОБІД С.У.С. Привіт від дост. Василя Гавриляка, мейора міста Едмонтону.

2:00 — 3:00 — Спільна сесія присвячена Музеєві С.У.К.

3:00 — 6:00 — Продовження сесій С.У.К.

а) „Молодші Відділи СУМК при наших відділах" — Ольга Завісляк
б) Дискусії над справою молоді
в) Справи піднесені відділами
г) Інші справи
д) Читання резолюцій
е) Звіт номінаційної комісії

6:00 — Вечеря Союзу Українок — гість-промовець.

У програмі можуть зайти певні зміни.

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ:

Стефанія Пауш, голова
Марія Лазарук, кореспондентка

Концерт нашої славної Капелі

Вчора, ну так, це було вчора — не відбувся, а пролунав, прогримів концерт нашої славної Капелі з Григорієм Китастим на чолі . . .

Море, море — бурхливе, лагідно-спокійне, замріяне, грайливе і болюче.

Море радості, жартів, запалу наших борців, боротьби до переможного кінця і туги-болю в'язничних казематів . . . Все це в звуках, в мельодіях, в нашій прекрасній пісні і в чудесному виконанні наших капелян. В чудесному, бо ж кожна пісня була жива, була вщерть виповнена серцем і душею її творців, її виконавців.

Думаю, що вчорашній концерт викликав не лише в моїй душі, а й у більшості слухачів — а заля була повна — щире, спонтанне, глибоке захоплення, буйну радість і гордість за наших бандуристів і співаків. Контакт між Капелею і слухачами був від самого початку до кінця — повний.

Дивуєшся тільки — в який спосіб Григорій Трохимович доводить всю Капелю до такої зіспіваної, до такого виконання — таж члени Капелі живуть по різних містах, всі заняті життєвими клопотами . . .

Дякуємо, дякуємо всім Вам за Вашу невтомність, за Ваше прагнення ще і ще будити заколихані добробутом і байдужістю душі.

От тільки треба подбати, щоб виступали наші Капеляни у великих концертових залях Америки, коли по Америці відбувається чародійне турне.

Це моє безпосереднє враження після концерту, яке просто не можливо не висловити. Навколо мене ще й досі розбурхані хвилі рідної пісні так дуже гарно і з таким щирим чуттям проспіваної в супроводі бандур під мистецьким, люблячим керуванням Гр. Китастого. Дириґент і Капеля творили нерозривну цілість, і мабуть тому кожна пісня звучала з такою завзятістю, з таким молодечим запалом!

Міннеаполіс, **Н.М.**
12 травня 1975 р.

Ганна Черінь

Світлій пам'яті Алли Горської

Вже п'ятий рік минає з дня смерти талановитої мисткині й відважної патріотки, незрадливої дочки України — Горської. Ще, здається, недавно ми були вражені в саме серце загадковою, неймовірною трагедією, що урвала в розквіті її творче життя — а вже скоро буде п'ять літ як це сталося. Алла вже ввійшла в історію мистецтва України і, в неменшій мірі, в історію наших визвольних змагань.

Алла Олександрівна Горська народилась 18 вересня 1929 в зросійщеній родині. Фахову освіту вона здобула в Київському Художнім Інституті. Щиро полюбивши Київ і познайомившись із студентами та молодими інтеліґентами всіх і ріжноманітних ділянок, Алла завзято включилась у творчий похід шестидесятників за національне відродження України.

Доскільки про революційний виступ протисовєтської влади не могло бути й мови (про це дбати треба було п'ятдесят літ тому, — тоді така змога була), молодь вирішила, щоб оминути самовбивство, боротись легальним шляхом: добиватися прав, задекларованих конституцією СССР і УССР, боротися за забезпечення й розвиток української мови, літератури, мистецтва, а також за підвищення економічного потенціялу України та її матеріяльного рівня. Бо коли людина має досить хліба, вона починає думати і про інші речі. Коли вона голодує, то змушена думати тільки про хліб, як то було за Сталіна.

Алла Горська приєдналась до руху шестидесятників і перейшла на українську мову. В 1972 році вона організувала Клюб Творчої Молоді, що мав своїм завданням об'єднати всіх мистців і молоду інтеліґенцію, збиратись для обговорення сучасних подій, влаштовувати літературні вечори й мистецькі виставки, національні хори й музичні ансамблі, відроджувати українські традиції й звичаї, допомагати мистцям, в тім числі й репресованим, збирати для них грошові фонди й добиватись їх звільнення та регабілітації. Алла Горська була однією з тих, що розповсюджувала видання Самвидаву і збирала матеріяли, що їх не можна було друкувати під Совєтами.

В шестидесятих роках якраз настав короткий період, коли могли прорости ці творчі паростки. Тоді повела за собою українську молодь найталановитіша поетеса нових часів — Ліна Костенко, тоді заграла кров у жилах не одного українського мистця. В одних вона пробродила й заспокоїлась у стані слабенького кислуватого винця, в інших була закоркована на певний час, поки не вибухне колись ізнов, а декому довелось поплатитися життям. „Усім нам смерть судилася зарання", сказав один із борців за відродження, поет Василь Стус. Це він казав про тих, що не змогли навіть удавано відмовитись від свого креда, не змогли ні на крок відступити від обраного шляху, так як Алла Горська.

Малярам припала честь показати відродження наочно, так, щоб кожний, тількино прибувши в Україну, вже його побачив. Тисячі туристів бачать як змінилось її лице. Тепер в містах і селах України побудовані нові урядові й житлові приміщення, новітні палаци, розпляновані з розумом і смаком. І скрізь, назовні й усередині, милують око картини, мозаїки, декоративні панно, скульптури, фрески. Грають веселкою питомі народному українському мистецтву фарби, оживають прадавні теми вітчизняної міфології, мотиви народних пісень і леґенд, постаті народних героїв, вишиті слова Шевченка, Лесі Українки, Франка . . .

Тільки в шестидесятих роках на Україні почали масово застосовувати в будівництві бетон та пластмаси. Коктейл-голли, під'їзди для авт, вікна з вітражами, балькони, кафе при новобудовах, модерні кінотеатри, побудовані, якщо не на взірцях-західньої архітектури, то, принаймні, із свідомістю, що така річ існує, архітектурні ансамблі дали нове поле для творчости мистців. Звичайно, вже в самім проєктуванні повинні були приймати участь художники, а, з другого боку, архітекти мусіли плянувати будови згідно з вимогами скульптурного й декоративного оформлення будови. Робити кількаповерхову мозаїку чи панно на цілу стіну мусіла ціла бригада, і тому постали спеціяльні творчі колективи ідейно споріднених мистців, що брались за великий проєкт і довго, напружено й надхнено разом над ним працювали. Алла працювала в бригаді з Панасом Заливахою, Галиною Синицею, Людмилою Семикіною, Смірновим, і також із своїм чоловіком, Віктором Івановичем Зарецьким.

Поза зовнішньою красою, Алла була прекрасна як рідкісної чесности людина і талановитий і працьовитий мистець. Виходячи з традицій народного мистецтва, вона барвисто зображувала у своїх мозаїках сонце, як символ не-

згасної творчости, жар-птицю безмежних мрій, лань в лісі писанкових візерунків, щоб грала радісно для всіх барвиста алегорія. А в етюдах „для себе" вона малювала задуманих, серйозних дітей з дорослими очима, скорбних матерів, Довженка з захмареним чолом, свої автопортрети. В 1966 році Алла працювала над композицією „Мати" і поділилась своїми задумами з Панасом Заливахою. „Але ж там витанцьовується гарні річ, Аллочко", — захоплено відгукнувся Заливаха. Вона також робила ескізи декорацій і костюмів для сцени.

Більшість її творів лишились незакінченими, а те, що вона створила, мало відоме поза колами друзів і знайомих. Відбитки її малюнків почали друкуватись в 1960 роках в таких журналах, як „Ранок", а в 1964 році Аллу виключили з Спілки Художників — і ось за що: з нагоди 150-річчя з дня народження Т. Шевченка бригаді в складі Алли Горської, Панаса Заливахи, Галини Севрук і Людмили Семикіної доручили виготовити вітраж для вестибюлю Київського державного університету ім. Тараса Шевченка. За шкіцом Панаса Заливахи бригада відтворила гнівного Шевченка, що однією рукою обіймає покривджену Україну, а в високо піднятій другій руці тримає, як прапор, книгу. Над усім — напис: „Возвеличу малих отих рабів німих. Я на сторожі коло них поставлю слово". Цебто, образ цей означав, що боротьба ще не закінчена, бо Україні в неволі, за ґратами (ґрати були створені лініями, що з'єднували окремі шматочки скла. Як же лютували партійні керівники спілки художників на засіданні з приводу цього твору, запевняючи, що саме для такої ідеї були використані горизонтальні й вертикальні лінії, коли можна було б складові частини з'єднати якось інакше!). Побачивши такий твір та відчувши ідейну небезпеку, партійне керівництво брутально знищило цей вітраж і замінило його пізніше безликим вітражем Задорожного й Перевальського, де Шевченко загублений у натовпі невиразного люду, що безмовно стоять, як овечки в загороді (але знову ж, за ґратами, бо й на цім вітражі складники з'єднані перехресними лініями).

За цю працю Аллу Горську й Людмилу Семикіну виключено зі Спілки Художників України, іншим дали сувору догану, за Панасом Заливахою цілий рік стежили, і в 1965 році заслали його в Сибір, де йому заборонили малювати. На засіданні, де обговорювали Шевченківський вітраж, Алла і її друзі трималися гідно й непохитно, обурені таким свавіллям. Але життя йшло, і треба було таких мистців, як Алла, — отож, її бригаду посилають на декоративне оформлення новобудов у Донбасі і поновлюють в спілці. Потім була праця в Краснодоні, що культивує славу героїв Молодої гвардії — юнаків-партизанів у війні проти німців. Разом із тим, Алла невтомно працює для захисту українців-в'язнів та репресованих. До нас спорадично доходили вістки про ту чи іншу заяву протесту, що її підписали ті чи інші видатні українські культурні діячі. Часом там можна було зустріти підпис Ліни Костенко, Івана Драча, Антоненка-Давидовича — не під кожною заявою. І це можна зрозуміти. Але підпис Алли Горської був під багатьма, дуже багатьма індивідуальними й колективними заявами — і таку мужність важко осягнути!

В 1968 році почувалось відродження сталінізму. Коли ящірці відрубають не голову, а тільки хвіст, то він відростає. Це в біології називається регенерацією. Отак і сталінізмові відрубали в 1953 році тільки хвіст, а незабаром той хвіст відріс. В 1968 р. Алла підписала протест 139 проти утиску права людини на свободу, що був посланий до Косигіна й Подгорного. В наслідок цього та інших „провин", Аллу було знов виключено зі Спілки Художників. Це означало вовчий квиток, бо без членства не можна було дістати праці. Чоловіка Алли також покарано суворою доганою. Скульптора Бородая назвали „бандеровцем", а знаного історика М. Брайчевського виключили з Академії Наук; Івана Драча виключили з партії, а Івана Світличного посадили під поліційний нагляд. Проте, Алла не кається. Вона й далі виступає з протестами проти незаконних арештів, зокрема, проти ув'язнення Валентина Мороза, котрого вона дуже поважала й назвала „квіткою серед снігів". Влітку 1970 року її викликали на допит, але вона відмовилась свідчити проти Мороза. Натомість, вона написала нову заяву до Верховного Суду СССР проти вироку над Валентином Морозом. Це був її знаменний — останній — акт вже за кілька днів перед смертю.

28 листопада 1970 року Алла була забита в Василькові, в будинку її свекра, 70-річного психічно-хворого чоловіка. Другого дня свекра було знайдено біля Фастова на залізниці, з відтятою головою. Отже, офіційна версія, в котру ніхто не вірить, була така, що нібито Аллу забив свекор. Але Алла була дужа, а свекор слабосилий; міліція не хотіла відчинити дверей і не спішилась встановити ідентичність покійника-свекра. Один із міліційних начальників не стри-

мавшись, вихопився із злісною реплікою „Что ж ето ви своєй Ґорской не убереґлі?!" Ясно, що непохитну і незломну Аллу російські посіпаки мусіли знищити фізично, і те вони вчинили. Щоб убити й пам'ять по Аллі, партійні керівники пішли навіть на макабричний маневр посмертно поновили її членство в спілці мистців, щоб мати нагоду на її похоронах виголосити офіційну промову від імені спілки й не дати змогу говорити іншим. З цією метою вони не дозволили поховати Аллу на Байковім кладовищі, де спочивають нелеґко Леся Українка й Максим Рильський, а дозволили її поховати на новім, нікому не знанім кладовищі.

Похорон спершу оголосили на 4 грудня, і багато людей готувалося приїхати, а потім його переклали на 7 грудня, понеділок, щоб перешкодити масовому зібранню. Проте, сотні друзів і прихильників приїхали на Аллин похорон; в її помешканні була влаштована виставка її творів, а на похоронах було виголошено декілька зворушливих промов, що були немов присяга на вірність ідеям, за які загинула Алла Горська. Друзі згадували, яка була Алла Горська, а всі, що це чули розуміли: будьмо такі, як вона. Ось як говорив про Аллу Євген Сверстюк: „Людина, на яку можна покластися як на самого себе, навіть більше, ніж на себе". Що він мав на увазі, так це те, що коли Ярослав Геврич і Олександер Мартиненко на допитах були примушені „зізнатися", що Алла Горська постачала їм „націоналістичну" літературу і Аллу викликали на „очну ставку" з ними, Алла їм не дорікала: вона розуміла, що ці зізнання вимушені нелюдськими тортурами, і тому вона на „очній ставці" не дорікала, а розпитувала підсудних про їх здоров'я та потім протестувала перед судовими владами проти злочинного поводження з хворими в'язнями. Так, на Аллу можна було покластися більш, ніж на самого себе! Вчитель Олександер Сергієнко, немов відплачуючи за таку людяність, на похороні сказав: „Вороги ненавиділи її за те, за що ми любили".

„Студент"

Відділ Доньки України, Тандер Бей, Онт. складає китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. пам'яти о. Миколи Пахолків, заслуженого працівника на ниві церковній і народній в Канаді, який упокоївся в Тандер Бей 30 травня 1975 року. В його світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь", а родині — дочці Орисі, касирці нашого відділу, синові Адріянові, зятеві, невістці і внукам, висловлюємо глибоке співчуття.

Відділ Доньки України
Тандер Бей, Онт.

Фільм державної продукції про українців Канади

При участи членів Екзекутиви Президії КУК та понад 50 запрошених гостей дня 22 травня 1975 в студіо Державної Фільмової Ради Канади відбувся інавґураційний показ першого документального фільму про українців Канади, випродукованого за державні фонди багатокультурности згідно з домовленням з Централею Комітету Українців Канади.

„I Never Walked The Steppes" — „Степами я не ходив ніколи"... це титул цього документального фільму, який взято зі слів молодого адвоката, українця Канади, який на згадку про Україну він сказав з докором і з великою надією, що ті українські степи разом з Києвом і Дніпром залишаться назавжди місцем духової обнови і творчої інспірації для майбутніх поколінь українців Канади.

Фільм знайомить глядача з 4-ма ґенераціями родини Карасевичів, починаючи від прадідів-піонерів з 1900 року, яких бачимо на фотознимках і кінчаючи на правнуках, дітях молодих професіоналістів Канади, які беруть активну участь в житті української громади. Син піонерів, як офіцер канадської армії брав участь в історичній висадці на побережжях Нормандії, а тепер репрезентує українських канадських ветеранів на Екзекутиві КУК, а його найстарший син стоїть на чолі Федерації Українських Професіоналістів і Підприємців Канади.

Режисером, автором скрипту і редактором фільму є здібний український кінематограф Канади Ярослав Крепякевич, який очолює нововідкритий Відділ фільмової продукції Державної Фільмової Ради Канади в Вінніпеґу. Коментарі фільму є в англійській мові, але багато його частин — включаючи фрагмент засідання Екзекутиви Президії КУК — є в українській мові, і тому цей двомовний документальний фільм рівночасно сповнить прислугу, як інформатор про українців Канади серед канадців не-українського роду, а зокрема серед молодшого покоління.

В усіх більших містах Канади цей фільм можна дістати для безкоштовного висвітлювання прямо через місцеві бюра: National Film Board of Canada.

Комітет Українців Канади
Централя

Річниця Люсі Мод Монтґомері

Маркус Ван Стін

(Канадська Сцена) — Цього року Канада відзначує сторіччя народження своєї найбільш улюбленої письменниці, Люсі Мод Монтґомері. У її честь видано вісім-центову поштову марку. Музичну п'єсу її найбільш відомої новелі, **Anne of Green Gavles** ставитимуть знову в Charlottetown Centennial Theatre, і пляни на ходу, щоб опублікувати історію її життя, скорочену з десятьох об'ємистих томів журналів, які вона зберігала протягом 55-ьох років свого життя. Ці журнали редаґував її син, др. Стюарт МекДоналд із Торонто, який говорить, що вони зображують жінку зовсім іншу від осіб описаних у її книгах.

Люсі Мод Монтґомері народилася в Кліфтон, Принс Едвард Айленд, 1875 р. Коли вона ще була немовлям її мати померла і її віддали під опіку дідусів, Сенатора і пані Ю. Монтґомері, у Кавендіш на північному березі острова. Дім названий поновно „Ґрін Ґейблес", збережено як пам'ятник у честь Люсі і осіб, що зробили Принс Едвард Айленд відомим у цілому світі.

Anne of Green Gables і її шість продовжень перекладено 60-ьома мовами та продано більш як п'ять мільйонів примірників. Листи адресовані до Анни приходять дальше до Поштового Бюра в Кавендіш від людей із багатьох частин світу. Міжнародня Служба СіБіСі, яка передає для заморських слухачів, говорить, що вона одержує більше листів про Анну і Принс Едвард Айленд як якібудь інші аспекти канадського життя. І службовці, що зустрічають іміґрантів прибуваючи до Канади, говорять, що часом перше питання, яке ставить новоприбулий є про Принс Едвард Айленд і „Енн оф Ґрін Ґейблес". Багато читачів думає, що оповідання Анни засновуються на житті панни Монтґомері, але журнали вказують на те, що оповідання є правдиві щодо краєвиду й людей Принса Едварда Айленду, що головна особа не є Люсі, але радше рід особи, якою Люсі хотіла б бути. Замість бути смілою, балакучою і незвичайно популярною Анною, Люсі була соромлива, скромна і дуже самітна. Її син, др. Мек-Доналд, вірить, що вона почала писати свій щоденний журнал просто тому, що хотіла мати приятеля, якому могла б довіряти.

Виростаючи в домі сенатора, Люсі зустріла багато славних людей включно зі Сером Джаном А. МекДоналдом. Але вона не мала товариства людей її власного віку. Щоб це вирівняти, вона почала незмірно багато читати як дитина, і коли мала дев'ять років, то вже висилала вірші й короткі оповідання до різних видавництв. Її перший виданий твір була поема, що появилася в Шарльоттентавн **„Патріот",** коли вона мала 15 років. Вона говорила, що це був найкращий момент у її житті.

Люсі навчалася в Коледжі „Принс оф Вейлс" в Шарлоттентавні і Далгузі Університеті в Галіфаксі. Декілька років працювала вона як учителька, але зі смертю свого дідуня повернулася до Кавендіш, щоб проводити час із бабунею.

Маючи 35 років, Люсі вийшла заміж за преподобного Івена МекДоналда і замінила спокійне і обмежене життя в сільському домі за суворе та вузьке оточення пресвітерянського дому. Проте, її денники виявляють, що її життя не було обмежене. Її характер був доволі сильний, щоб відповідати будь-яким вимогам і вона завсіди могла втекти в світ уяви її оповідань. Вона перебувала в більшості свого життя в малих спільнотах Онтаріо та померла в Торонто 1942 р. в віці 67 років.

Др. МекДоналд описує свою матір як успішну господиню, добру куховарку й чудову матір. Він говорить, що його праця щодо її життєпису є його виявом вдячности за прекрасне домашнє життя, яким вона забезпечила його та його старшого брата Честера, адвоката, який недавно помер.

Між рукописами, що їх др. МекДоналд знайшов між паперами матері була книга споминів **The Road to Yesterday,** видана цього року МкҐров Гілл-Раєрсон. Не така задовільна, але спрямована на святкування сторіччя цього року є The Alpine Road. Вона нагадує важніші моменти кар'єри панни Монтґомері і її видало Fitzhenry and Whiteside, Toronto.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Пані Анна Турченяк, членкиня відділу ім. Ольги Басарабової у Гефорді, Саск., з нагоди свого 75-ліття й день своїх уродин складає $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь". Дякуємо і бажаємо іменинниці кріпкого здоров'я.

А. Ткачук, рефер. „Променя"

У РЯДАХ СПІЛЬНОТИ

Доповідь д-р Ганни Янішевської у Скарборо 23 березня 1975 р. Відвідини у відділі СУК при церкві Св. Анни в Торонто, Онт.

Передаю Вам сердечний привіт від Головної Управи Союзу Українок Канади на чолі з головою Союзу, п-і Стефанією Пауш та від голови Провінційної Екзекутиви на східну Канаду, п-і Г. Сенишин. В імени їх висловлюю Вам щиру подяку за Вашу ревну працю на добро Української Православної Церкви, нашої жіночої організації, а тим і цілої української спільноти в Канаді. Як казав св. пам. великий митрополит Іларіон: „Служити народові це служити Богові". Це глибокі величні слова.

Союз Українок Канади, що обов'язує усе православне жіноцтво Канади є тою щасливою організацією, що зуміла поєднати службу Богові із службою народові. У статуті Союзу Українок Канади, розділ 111, під буквою „з" зазначено, що „СУК піддержує Українську Православну Церкву, як історично-національну, автокефальну і соборноправну церкву, яка постала в Канаді з волі самого українського народу".

Відділ СУК вибірають окремі комітети сестриць, які дбають про чистоту і красу Божого храму, прикрашують церкву вишивками та квітами, переводять грошові збірки чи то в неділю на Службі Божій, чи на квіти до Плащаниці, чи на інші потреби церкви. Відділи СУК займаються приготовленням громадських обідів при різних святкуваннях у церковній громаді, як Йорданська вечера, Спільне Свячене, з нагоди Єпархіяльних з'їздів, поминальні обіди, на храмові свята чи з нагоди інших громадських святкувань. Дохід з таких обідів передають звичайно на церковні потреби. Наприклад відділ св. кн. Ольги в Торонті пожертвував минулого 1974 р. на потреби Церкви 1800.00 долярів.

Відділи СУК приймають активну участь у всіх проявах життя церковної громади відповідно до обставин і вимог їхньої громади. Відділ св. кн. Ольги в Торонті допомагає при влаштуванні Каравани, заряджує випродаж старих речей, очолює весняні чи осінні базари. Дохід з усіх цих імпрез іде безпосередно до церковної громади.

Крім безпосередньої праці для Церкви Союз Українок Канади дбає про збереження й поширення наших культурних надбань, плекання релігійних та національних традицій, збереження української мови, виховання дітей у релігійному та національному дусі, заохочення молоді до участи в житті української громади.

Щоби виконувати ці завдання жінка мусить стало поширювати свою освіту, свої знання. Частина програми місячних зборів чи окремі місячні сходини мають бути присвячені культурно-освітній праці. Можна влаштовувати коротенькі доповіді про визначних жінок України, відзначати історичні та національні свята, знайомитися з новою літературою, влаштовувати спільне читання журналів чи книжок. Відділи СУК влаштовують теж більші імпрези, як концерти присвячені Лесі Українці чи іншій визначній жіночій постаті, Свята книжка, день студента, мистецькі виставки і т.п. Матеріяли до таких святкувань можна набути в Централі СУК. Централя СУК висилає своїм відділам обіжники з порадами і вказівками у ведені організаційної та культурно-освітньої праці. Докладніші інформації та поради може завжди подати культурно-освітня референтка Провінційної Екзекутиви чи головної управи Союзу.

А наш журнал „Промінь"! Скільки там коротких та цікавих відомостей, які можна прочитати на сходинах, спільно їх обговорювати, ділитися думками, враженнями.

Союз Українок Канади буде незабаром відзначати 50-ліття свого існування. Це довгий і тернистий шлях!

Треба подивляти наших піонерок, що відчули потребу і вагу організованого життя і передали нам свій великий здобуток. А нам треба йти їхніми слідами й дивитися далеко в майбутнє. Треба дбати про молодь, щоби молодь була горда із славного минулого українського народу, щоби любила милозвучну українську мову, щоби горнулася до своєї церкви і не загубилася в чужому оточенні.

Ваш відділ, як і всі інші відділи СУК, горнеться до своєї церкви і має за свою покровительку св. Анну.

Хочеться мені тут пригадати Вам світлу постать з нашої славної князівської доби Руси-України, преподобну Анну Всеволодівну, про яку так гарно написав св. пам. митрополит Іларіон у своїй книжці „Блискуча Зоря". Анна Всеволодівна народилась десь 1055 р., а спочила у Бозі 3 листопада 1113 р. Була вона внучкою великого князя Ярослава Мудрого, а донькою Всеволода, великого князя Київського. Сам Всеволод був високо освіченою людиною, знав 5 мов. Настрій у домі був чисто православний.

Мати, грецька царівна Анна, донька Візантійського імператора Константина IX, виїжджаючи в Україну (1046 р.), привезла частинку мощів Великомучениці Варвари. Повні мощі привезла з Константинополя в Україну царівна Варвара, що виходила заміж за великого князя Київського Святополка 11. Ці мощі св. Варвари були положені 1108 р. у Михайлівському Золотоверхому манастирі, де й переховувалися до часу знищення Михайлівського манастиря більшовиками (1934-36-х рр.).

У князя Всеволода було четверо дітей: син Володимир (Мономах) і три доньки: Анна, Євпраксія та Катерина. Всі діти виховувалися в повній християнській побожності і своє чеснотне домашнє виховання всі понесли у дальше живе життя. Усі діти дістали широку освіту, про що свідчить син Всеволода Володимир Мономах у своїй „Науці дітям".

У XI-му столітті культурно-освітня праця зосереджувалася в манастирях. Українська жінка того часу була вільна, вільно появлялася в товаристві, бувала на товариських пирах, і не вела замкненого життя. Жінки, що вступали до манастиря, входили там з власної волі; крім служіння Господеві, вони присвячували себе праці для ближніх та займалися вихованням молоді.

Анна Всеволодівна звикла до побожного життя в домі великого князя Всеволода; ще з дитячих літ полюбила Господа над усе і не раз мріяла з сестрою Прісею про життя в манастирі.

Князь Всеволод побудував у Києві церкву на честь св. Апостола Андрія, а коло церкви манастир, що звався теж Андріївським. Коли Анна чи Ганка, як її теж називають літописці, мала 31 рік вона постриглася у черниці та вступила до манастиря, де незабаром стала ігуменею.

Як каже літопис, Анна Всеволодівна 27 літ свого життя віддала служінню Господеві. Вона „жила вкупі з іншими черницями в пості, молитвах та глибокому смиренні". Ігуменя Анна, як високо освічена людина, прагнула передати свої знання іншим.

На той час в Україні жіноча освіта була дуже занедбана, а з поширенням християнства поширювалася й освіта. Ігуменя Анна заклала в своєму манастирі ДІВОЧУ ШКОЛУ. Це була перша дівоча школа в Україні. Анна навчала дівчат читати, писати, співати в церкві, як також шиття та інші „жіночі ремесла".

Як знаємо, друку тоді взагалі не було, а книжки переписувалися в манастирях. Анна переписувала книжки для свого батька, князя Всеволода, ще за життя свого у батьківському домі, а потім навчала цьому ремеслу й своїх дівчат у школі.

Перша жіноча школа це була велика культурна подія в Україні-Русі. Цим своїм чином, заснуванням дівочої школи, Анна Всеволодівна поставила собі нерукотворний пам'ятник і ми, українські жінки, повинні її величати і передати пам'ять про неї наступним поколінням.

Хай же преподобна Анна засвітить блискучою зорею й у Вашому відділі СУК і дасть Вам сил у згоді й взаємопошані служити й далі Богові і українському народові.

Щасти Боже!

Г. Янішевська

Ярина-Зоряна

МИСТЕЦТВО СЛУХАННЯ

Ключем в мистецтві слухання є — вибір.
Стань сторожем на брамі серця . . . ух . . . душі...
І постанову зроби:

Виберу лиш корисне собі!
Слухай уважно про доброту,
Настрій струни ух — до сприймання
любови, віри, й відваги.

Виключи:

Сплетні, страх, ненависть.
Відпочивай душею в звуках і тонах музики,
Вслухуйсь в симфонію природи;
Як вітер шелестить листками . . .
в спів пташенят . . . і громів звук потужній.
Слухай очима!
Нехай змальовуються образи виляті
у поемі.

Відчувай — звуки, рух . . . тремтіння
в картинах мистця-маляра.
Слухай критично . . . і шукай правди
спрагнено!

І терпеливо, не спіши свого співбесідника,
Хоч не погоджуєшся з його думками
Все ж таки й від нього можеш щось
корисне навчитися.

Слухай серцем!
Проблеми другої людини приймай душею.
Врешті прислухайся і сам до себе!
До задушевних мрій . . . і до шляхотних
поривань.
До кращого Я, що живе у Тобі.

Зустріч з Тетяною Яблонською

(Закінчення з ч. 6)

2. Вдома

Хоча від гомінкої частини міста вулицю Івана Мар'яненка, де живе художниця, відділяють якихось кілька будинків, завдяки гористому ландшафту цього мікрорайону Києва тут не чути транспортного шуму.

— Як бачите, не лише в моїй майстерні, а й удома я насолоджуюсь спокоєм, — зауважує Яблонська.

Ми обідаємо в затишній їдальні, і, не криюсь, мені вельми приємно спостерігати Тетяну Нилівну в ролі гостинної господині. Все, чим вона мене частує, дуже смачне, надто ж їй вдалися голубці.

По обіді розпитую майстриню про її кулінарні таємниці. Яблонська охоче ділиться досвідом.

— Безумовно, мистецтво — моє головне захоплення, — розповідає вона, — але маю й інші уподобання. Мені ніколи не набридає куховарити, готувати наші національні страви. Я це роблю щодня.

— І коли Ви тільки встигаєте? — вихоплюється у мене.

— Нічого дивного, — відповідає моя співрозмовниця. — Раз і назавжди я склала собі чіткий розклад дня, котрого намагаюсь дотримуватися. Насамперед — сплю при навстіж відчинених балконних дверях...

— А взимку? — запитую.

— І взимку теж. У спальному мішку. Після такого сну почуваюся бадьоро й аж до вечора не втрачаю запасу енергії.

Цікавлюся:

— Коли не секрет, як же Ви плянуєте день?

— Можете щось запозичити, якщо є бажання, — всміхається художниця. — Прокидаюся о шостій тридцять. Протягом години виконую спортивні вправи. Ось мій улюблений гімнастичний прилад — так звана шведська стінка.

Десь о восьмій берусь за господарські справи й до десятої ранку повністю їх закінчую. Продукти в мене постійно під рукою. Скажімо, овочі, борошно, крупи купую на весь тиждень і доставляю машиною. Коли все продумати заздалегідь, часу витрачаєш небагато.

Після сніданку дістаюся до майстерні й відриваюсь від роботи лише для того, щоб пообідати. О четвертій мене кличе додому материнський обов'язок. Приблизно цієї пори повертається зі школи моя найменша дочка — восьмикласниця Галя (старші діти, Олена та Ольга — художниці-професіоналки, — вже самі мамами і живуть окремо).

Тетяна Яблонська — МАТЕРИНСТВО

Крім загальноосвітніх предметів, моя Галина ще й посилено вивчає англійську мову. У дівчинки неабиякі музичні здібності, і вона залюбки опановує також техніку гри на фортепіяно.

Впоравшись з лекціями, Галя стає моєю ученицею. Отак проходить мій звичайний день.

— Як я зрозуміла з Ваших слів, з Галі, як і з інших своїх дочок, теж думаєте виховати художницю? — звертаюся до Тетяни Нилівни.

Перш ніж відповісти, вона веде мене до Галинчиної світлиці, умеблювання якої оповідає мені про інтереси школярки.

Ліворуч стоїть піяно (до речі, широковідомої чернігівської марки — „Україна"), поруч на стільці баян (Галя й ним оволоділа). Праворуч на полицях підручники. Ближче до дверей велика шафа, а там — гіпси (серед котрих помічаю копію скульптурного портрета самої Яблонської, авторкою є Галина Кальченко).

Художниця показує мені вправні малюнки з тих гіпсів.

— Моя мала зробила, — каже вона із задоволенням. — А от її недавні твори — оцей натюрморт і портрет подруги.

Я вражена. Обидві невеличкі картини, писані олією, свідчають про талант юної малярки-

колористки.

— А тепер подивіться на нашу робочу кімнату, — запрошує Тетяна Яблонська.

З меблів — круглий стіл, два стільці, журнальний столик, канапка. З дрібних речей — мольберт, пензлі, фарби, олівці, гумки. Це й усе, що тут є.

— Зайвина лише б відволікала, — пояснює Тетяна Нилівна. — Сюди до нас приходять натурщики, і ми з дочкою малюємо їх. Бачите, стіни я прикрасила репродукціями творів Касіяна, Рєпіна. Рембрандта і деякими своїми. То має правити за взірець для Галі. Вона радує мене на диво ранніми успіхами . . .

— Ну, а свій кабінет Ви дозволите оглянути? — кажу Яблонській. — Я стільки чула про Вашу колекцію зразків народного мистецтва!

— Ой, не давайте сісти на улюбленого коника! — жартує Тетяна Нилівна. — Потім самі пошкодуєте, бо це моє „гоббі" і я день і ніч ладна демонструвати свої скарби й говорити про них.

Входимо у пенати господині. Мені здається, що я потрапила до музею. Та чому б його так і не назвати? Справжній домашній музей, численні експонати якого художниця роками збирала під час поїздок, мандрів по Україні — в хатах і на базарах.

Чого тут тільки нема! Рубель із Київщини, прялка, гребінь для розчісування льону й коноплі з Чернігівщини, веретено зі Львова, кований серп, карпатські кошики, рушники із села Макишене, що біля Седнева, писанки з Івано-Франківщни, косівська кераміка, різноманітні національні дівочі віночки з лісових рослин, гуцульська тобівка . . .

— Народне мистецтво надихає мене, духовно збагачує. Його типові риси — декоративність, оптимізм, щирість, монументальність, ясність задуму, те, що воно покликане служити людям, прикрашати побут, — мають бути притаманними і творам мистців-професіоналів, — каже Тетяна Нилівна.

Чималий розділ у хатньому музеї становлять шедеври народних умільців, привезені художницею з Молдавії, Білорусі та інших республік СРСР, які вона відвідала, а також сувеніри, придбані за кордоном, — в Італії, Франції тощо.

Часто якісь із цих речей ставали аксесуарами натюрмортів Яблонської та її дочок.

Ще одне „гоббі" — сотні власноручно зроблених слайдів. І книжки, книжки . . .

Ось на палітурках прізвища Шевченка, Котляревського, Стефаника, Глібова, Коцюбинського, Сковороди . . .

— Минулої зими щовечора перечитувала твори Сковороди, — розповідає Тетяна Нилівна. — І багатьом друзям передала це захоплення. Один мій учень навіть темою дипломної роботи обрав сковородинівські мотиви — створив гобелен. Оцей ескіз „Запорожці", що висить на стіні, виконаний ним до цього гобелена й подарований мені.

Продовжую знайомитися з бібліотекою. В ній чимало видань українського народного мелосу.

Яблонська говорить:

— Люблю стиха наспівувати наших пісень, коли працюю у майстерні або займаюся графікою отут.

Вона вказує на офортний верстат у кутку кабінету.

Це знаряддя праці художника мимоволі нагадує мені про те, що післяобіднє дозвілля Тетяни Нилівни помітно затяглося й не слід зловживати її привітністю. Адже час такого мистця треба цінувати. І я прощаюся з хазяйкою гостинної оселі.

Стефанія Наливайко

ПОДЯКА

З нагоди нашого 25-ліття подружнього життя складаємо на прес. фонд журнала „Промінь" $10.00.

Разом з тим складаємо сердечну подяку голові Президії Консисторії УГПЦК, о. прот. Дмитрові Лучакові, за його участь і привіт на нашому ювілеї подружжя, отцям Місійної округи Йорктон за молитви і привіти, громадам і жіночим товариствам Кемсаку, Мазепи, Донвелу, Калдеру, Врокстону, Топорівців і Сторнвею за влаштування ювілейного прийняття, за дарунки і привіти та громадянам Гаєської парафії за їхню участь у нашому ювілеї.

о. Ярослав і Анна Пук з родиною

В десяту річницю світлої пам'яти мого дорогого мужа, дітям батька і дідуся бл. п. д-ра Івана Верхомина, який упокоївся 5 серпня 1965 року в Едмонтоні, складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Емма, сини — Орест, Роман, Іван, Петро і дочка Оленка

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих і незабутніх родичів і так само дорогих і незабутніх родичів отця Глуханюка, складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Добр. Ліда Глуханюк, Велланд, Онт.

Христя Ковалик

Чи всі аспірини однакові?

„СЛОВОМЕТ"

Легко можна зрозуміти розгубленість покупця, коли йому доводиться вибирати ліки на біль голови. Надивившись на телевізійні реклями та наслухавшись дружніх порад знайомих, покупець і дальше лишається з питанням: який аспірин найкращий, чи може всі аспірини однакові?

Вибір аспіринів та споріднених препаратів дуже широкий. Більше сотні різних аспіринових продуктів змагаються між собою на полицях склепів. До того фірми, стараючись одні одних випередити, висувають різні твердження про якість, лікувальну силу, безпеку чи кошт свого продуктуу.

Розгляньмо дію аспірину та деякі зв'язані з ним проблеми.

Аспірин займає дуже важливе місце між ліками як ефективний чинник проти деяких болів, гарячки чи місцевого запалення. Рідко який лік може похвалитися таким широким ужитком та рівночасно високим рівнем безпеки. Але аспірин, як і кожна хемікалія, діє різно на різних осіб. Треба звернути увагу на деякі з побічних впливів аспірину.

Читаючи медичну пресу довідуємося, що аспірин час-від-часу обвинувачують в можливості викликання шлункової кровотечі, алергічних реакцій, неправильностей в крові чи в пошкодженні печінки. Студії ще не в стані ствердити, чи вплив аспірину на кров та печінку сприяє шлунковій кровотечі, чи ні, але в більшості випадків виглядає, що кровотеча спричиняється місцевим подразненням. Таке подразнення можна на багато зменшити, якщо брати таблетку аспірину з повною склянкою води.

Звичайна таблетка аспірину переважно розкладається в шлунку, а розпускається в тонких кишках. Від швидкості розпуску власне, залежить швидкість всмоктування та переходу аспірину в кров, та його дія. Неправильно вироблена таблетка може не розпуститись вчасно, або кришитись передчасно. Хоч такі фармацевтичні різниці теоретично можуть вплинути на лікувальну силу аспірину, досі ніякі експерименти ще не виявили таблеток звичайного аспірину одної марки кращими від другої.

Буферовані таблетки аспірину як, наприклад, „Баферин" містять в собі додаткові чинники, які знижують кислотність аспірину та прискорюють його розчинення. Повна склянка води чи їжа можуть діяти таким самим способом.

Деякі дослідники знайшли менше шлункової кровотечі з буферованим аспірином, можливо тому, що менше таблетних часточок лишається подразнювати шлунок. Зате різниць в самій дії аспірину, в поборюванні болю, нема.

Аспірин можна вживати вже розчиненим у воді. Такий препарат скорше переходить в кров і найменше подразнює шлунок. Прикладом його є „Алка Селцер". Але цей продукт складається з високого відсотка буферного чинника і багато коштує. Це та інші медичні причини можуть стати на перешкоді його регулярному вжиткові.

Можна ще знайти аспірин, який діє протягом довшого часу, це значить, що таблетка з більшою дозою аспірину розчиняється не вся нараз, а поволі переходить в кров і в дію. Є і аспірин зі спеціяльним ізолюючим шаром, який дозволяє таблетці розчинятись аж у тонких кишках, зменшуючи цим можливість кровотечі. До таких препаратів взагалі ставляться із застереженням, бо в них перехід аспірину в кров часто непевний.

Багато аспіринових препаратів крім аспірину, мають як додаток ще й інші ліки на біль чи гарячку (фенасетін, асетамінофен), збуджувальні чинники (кофеїн), чи заспокійливі чинники (антигістаміни). Але, коли ці другі якості ліків (збудження чи заспокоєння) справді потрібні, такі ліки можна зажити окремо від аспірину в ефективній для них дозі.

Комбінації аспірину з іншими ліками як, наприклад „Екседрин", не виявились кращими від самого аспірину. До того в комбінаціях більше можливостей викликати шкідливі наслідки. Таблетки, які мають більшу ніж звичайну дозу аспірину, як ось „Анасин", можуть скорше спричинити подразнення шлунка, особливо коли хворий зажиє дві таблетки. Пацієнтові з шлунковою виразкою (улькусом) справді непотрібно більшої дози аспірину, що є в „Анасині".

Коли йдеться про ціну аспіринових таблеток, то тут стільки ж вибору як і в самих продуктах. Назагал таблетки звичайного аспірину різних марок таки найдешевші. Дорожчими є буферовані таблетки, далі покриті нерозчин-

ним шаром і таблетки, що діють протягом довшого часу. Найдорожчим аспірином є буферовані таблетки до розчинення у воді. Аспірин в комбінації з іншими ліками можна знайти у всяких цінах від найдешевших до найдорожчих.

Хоч всі аспірини таки не однакові, ми не можемо з певністю сказати котрий з них найкращий. Залежно від обставин та особистих уподобань, різні роди аспірину можуть бути корисно та безпечно вжиті. Пам'ятаймо лише, що різниць між таблетками в їхній дії проти болю ще не знайдено.

Юрій Микитин
„Словомет"

ЖІНКИ В МОЄМУ ЖИТТІ

Перша моя зустріч із особою жіночого роду залишила по собі дивні й цілковито незрозумілі мені враження. Мозок мій ніяк не міг сприймати, як ця величезна істота може так раптово змінити свою поставу супроти мене, від ніжного притуляння голівки до грудей та приємного погладжування обличчя, до жорстокого знущання над „сидющою анатомією" разом з принизливим засланням на „вколішкову каторгу" — в куток.

— А за що?

— За ніщо, кажу я Вам!

— За правду! За чисту правду!

— Дозвольте розповісти;

Ідучи додому з товаришем, наша розмова набрала чимраз то агресивнішого тону. Одне слово вело до другого, поштурх до поштурху, кулак до кулака. Я втратив рівновагу, впав, і розбив коліно. І на запит, що мені сталося, я згідно з правдою відповів, що впав і розбив собі коліно. І в момент потішування, входить якийсь велетень-жінка зі скаргою-жалем, що я її Андрійкові підбив око.

Друга зустріч: жіноча містерія розпростерлася тепер мов туманна завіса перед очима головно, коли ті ж солодкі жіночі уста, які хвалили мене за вивчений величезний вірш та спонукували всіх брати мене собі за приклад, нагло „зчесали" мене сердито та заслали на „після-лекційну" кару „сто-разової" письмової обіцянки на таблиці, що

„Я НЕ БУДУ БІЛЬШЕ ПРИВ'ЯЗУВАТИ
МАРУСИНИХ ШНУРІВОК ДО ЛАВКИ".

Від цього моменту в мене виник глибокий скептицизм супроти „спідничкового роду". Але разом із скептицизмом у мене з'явилося ненаситне зацікавлення до всіх, що в цю категорію входили. Це невтомне прагнення заспокоїти мою спрагу знання довело до третьої моєї зустрічі з представником жіночого роду.

І знов розчарування. Здавалося — мов тону в Стиксі. Нічого вже не розумію. Абсолютно нічого! Шукаю чогось, як той кіммерієць — а проблиску нема. Лиш темнота — безпросвітна темнота! Для чого створив Бог ніжнесенькі пальчики? . . . щоб заплуталися об мої. Для чого створив Бог делікатнесенькі ручки? . . . щоб трималися моїх. Для чого створив Бог пишнесеньке личко? . . . щоб тулилося до мого. Для чого створив Бог солодесенькі уста? . . . щоб з'єдналися з моїми. Для чого . . .

І раптом — ці ніжнесенькі пальчики, ці делікатнесенькі ручки перетворилися в жіноче клеймо, випалюючи на моєму обличчі „пентаґон".

Ні, дорогі друзі! Покиньте ваше наполегливе намагання розшифрувати жіночу істоту. Відповіді на запит Сфінкса не знайдете ніде. Навіть свята наша непомильна приповідка, що „без горілки жінки ніяк не розбереш", виявляється неправдою — брехнею, кажу я вам! Бо й горілка не помогла. Доказ — клеймо.

БЛ П. ПЕТРО НЄМИЙ

В неділю 6 жовтня 1974 року упокоївся на 74 році життя заслужений і довголітній член Собору Св. Софії в Монтреал, відомий громадянин, учасник визвольних змагань України, член багатьох інших українських організацій бл. п. Петро Нємий. Похоронений 9 жовтня 1974 року на цвинтарі Мавнт Роял.

Залишив бл. п. Петро в глибокому смутку дружину Михаліну, ближчу і дальшу родину, побратимів по зброї та багато приятелів. Вічна йому пам'ять!

Відвідайте свою країну - пізнайте її ще цього року!

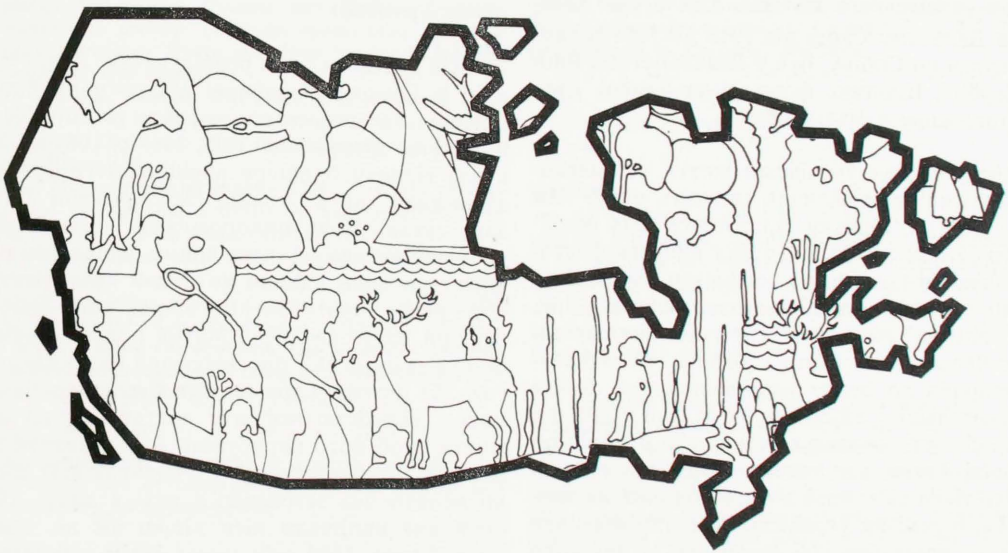

Ваша країна чекає, щоб ви познайомилися з нею. Спокійні озера і великі ріки, незаймані ліси й піднебесні гори, модерні міста, що віддзеркалюють вітальність зростаючої нації, тихі сумирні міста й села, де життя пливе не надто швидко. Вберіть у себе її культурні нашарування, її різні традиції, її історію! Де б ви не були, будете дома.

Вас привітають сердечні, приязні люди в кожному кутку нашої неозорої країни.

Подорожні агенції і бюра допоможуть вам накреслити плян вашої власної поїздки в невідоме, порадять, які куточки вашого краю варто побачити, де, близько чи далеко від вас, зупинитися. Запитайте, як найкраще й найдешевше подорожувати, якими турами чи плянованими згори мандрівками.

Canada

Бюро туристики
Канадський уряд

Office de tourisme
du Canada

Ірина Макарик
„Словомет"

УКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКІ ВЗАЄМИНИ

(Іван Світ. Українсько-японські взаємини. 1903-1945: історичний огляд і спостереження. Нью-Йорк, 1972 р. Українське Історичне Товариство. 371 сторінка (тверда обкладинка), 24 ілюстрацій. $8.00)

Іван Світ, відомий журналіст, член Українського Історичного Товариства, член-кореспондент УВАН — є також одним із найвидатніших знавців українського життя в Азії. І. Світ мешкав на Далекому Сході від 1918 до 1951 р., подорожував по Сибіру, був у Владивостоці, Японії, Харбіні, Шангаю, формозі та Алясці. Сьогодні він живе в Нью-Йорку.

Автор описує українське життя на Далекому Сході на тлі важливих світових подій між 1903 і 1945 рр. Книжка складається з 14 розділів: серед них загальний огляд японської історії, політичні контакти і конфлікти української колонії, діяльність українських організацій, преси та радіо, цікавий розділ про видання першого українсько-японського словника, та ставлення українців до інших національностей. Книга монументального характеру не тільки тому, що в подробицях охоплює важливі, але маловідомі історичні факти, але також і тому, що сам автор був тісно зв'язаний з тими подіями, як творець і співучасник українського організованого життя та промотор ідеї створення із Зеленого Клину державної одиниці України. Особисті спостереження автора завжди додають цікавого забарвлення до точно-опрацьованого тексту, удокументованим різними науковими і ненауковими (напр. — часописами) виданнями: українськими, англійськими, російськими та японськими. Коротке резюме тексту книжки зроблене двома мовами — англійською та японською. Рідкісні фотографії, фотостати документів та титульних сторінок японсько-українських творів доповнюють текст. Тут слід згадати цікавий фотостат перекладу „заповіта" Шевченка на японську мову.

Українсько-японські взаємини 1903-1945 — це важливий та цікавий твір не лише для істориків, науковців чи журналістів, але також для всіх, хто цікавиться українським життям поза межами України.

Б. К. панує над світовим ринком неофриту

(К.С.) — Одну тисячу років перед прибуттям білої людини там, де тепер є Брітанська Колюмбія, Індіяни найшли нефрит у різних частина провінції й вживали твердий мінерал для головок до стріл, ножів для білування тварин та інших знарядь потрібних для прожитку. Найдений у Ріці Фрейзера одно сторіччя тому, нефрит визнали китайські шукачі золота в цій області. Він теж появився в інших гористих околицях провінції.

Це довелося двом розвідувачам, Ларрі Овенові й Стенові Порайкові відкрити найбільші поклади високої якости нефриту на Горі Оґден в північно-центральній Б.К., 1967 р. Ця пара вивчала гірничу брошуру провінційного уряду й завважила, що в околиці спостережено цяткована скелю. Вони подорожували крізь болота та були виснажені постійними нападами роїв комах ще заки дійшли до Оґден Крік. Наступного ранку, протягом пів години, вони найшли перший валун нефриту. Митий водою струмка, це був прекрасний просвічуючий екземплар вагою 254 фунтів. Струмок був буквально бонанцою з кількістю нефриту достатньою на ціле життя, щоб його вирубувати й перевозити для вжитку зовнішнього світу. Розвиток цієї ділянки почато без затримки, а тоді в липні, 1969, вони два вирішили піти пішки аж до шпиля Гори Оґден. 1500 стіп понад їхнім табором їм стало ясно, що ціла лицева сторона гори й розсіяні на ній валуни були нефритом величезної вартости і тоді головні роботи копальні переміщено на нове місце.

Два розвідувачі об'єдналися з іншими заінтересованими групами і утворили нову компанію, New World Jade Ltd. Відтоді компанія добувала й торгувала необробленим нефритом, здобуваючи завидну добру славу на ринках світу.

Цікаво завважити, що китайці купують нефрит Брітанської Колюмбії різьблений складними рисунками, людьми з Брітанської Колюмбії. Ці різьблення цінять високо на китайських ринках. Люди, які зробили нефрит загальновідомим перед сторіччями не могли хіба причинитися до кращого признання.

PROMIN

Vol. XVI. No. 7-8 ENGLISH SECTION JULY - AUGUST, 1975

UKRAINIAN TOTAL IMMERSION

SUMMER SCHOOL

MOHYLA INSTITUTE
SASKATOON, SASKATCHEWAN
July 6 — August 8, 1975

WHAT IS IT?

The program which is conducted jointly by the Ukrainian Educational Council and Mohyla Institute is designed to provide optimum opportunity to learn to speak Ukrainian. There are three levels: beginners, intermediate, and advanced.

In addition, students will participate in formal classes which will give them credit standing in Grades IX, X, XI, or XII Ukrainian from the Saskatchewan Department of Education.

The program is supplemented by a variety of cultural and recreational activities which provide for a varied and interesting daily schedule.

All instruction and activities are conducted in Ukrainian at all times. This program is patterned after the Maxi-Immersion French Course conducted annually at the University of Saskatchewan under the sponsorship of the Federal Government. The students' language skills develop through their many and varied opportunities to express themselves in Ukrainian.

WHERE:

The program is conducted at Mohyla Institute with supplemental use of facilities at Brunskill School and the University of Saskatchewan.

LENGTH:

The program is of five weeks duration:
July 6 — August 8, 75.

COSTS:

Board and lodging	$165.00
Insurance	2.00
Tuition fee for credit courses	30.00
Caution fee and key deposit (refundable)	11.00
	$208.00

Supplies for crafts are extra.

THE COURSE:

Students are grouped according to their level of oral proficiency (beginners, intermediate or advanced) by means of a brief placement test given on the first day of classes. Students' oral proficiency will not interfere with their procurement of a credit standing. For example, a student with grade XI standing in Ukrainian will be able to procure his grade XII standing at this summer school regardless of his ability to speak Ukrainian on arrival.

Formal language classes are held in the mornings. The afternoons are taken up with music, films, folkarts workshops, bandura playing, guest lectures, discussion groups, and sports. Evening activities consist of folk singing, dancing, and drama.

Weekend activities include excursions to various tourist attractions, picnics, and a weekend of camping. A highlight will be a visit to Canada's National Ukrainian Festival in Dauphin, Manitoba.

WHO MAY ATTEND:

Everyone who has completed at least Grade VIII in school.

DETAILS:

All students must live at Mohyla Institute. They will be the only resident occupants of the building so as to facilitate the creation of a Ukrainian environment which will encourage students to speak Ukrainian at all times. This situation is similar to living in a community in Ukraine where one must speak Ukrainian in every daily situation.

Since the purpose of the program is to give students a maximum opportunity to learn the spoken language and to live in a Ukrainian environment, it is important that a student enrolling in the program be aware of the demands that will be made upon him. Visits from English language friends are not allowed. There will be one evening each week when students may leave the Institute to visit friends or families in the city. In this way, students may benefit fully from the course and the learning environment.

For further information and application forms, write to:

UKRAINIAN TOTAL IMMERSION
SUMMER SCHOOL

c/o Mohyla Institute
1240 Temperance Street
Saskatoon, Saskatchewan
S7N 0P1

Замість живих квітів на свіжу могилу нашої дорогої почесної й активної членкині, бл. п. Катріни Москалюк, яка відійшла від нас у вічність 18 травня 1975 р. Також і членкині бл. п. Докії Мельничук, яка упокоїлась 10 грудня 1973 року — у їх світлу пам'ять наш відділ ім. Лесі Українки у Фовм Лейку, Саск. посилає $15.00 на фонд журнала „Промінь".

Марія Франко, голова **Верона Гарас,** секр.

MUSEUM ARTS AND CRAFTS

The Ukrainian Arts and Crafts Museum in Saskatoon was conceived over thirty-five years ago for the purpose of collecting and preserving for posterity the distinctive and rich culture of the Ukrainian settlers who pioneered the great plains of Western Canada. It has the distinction of being the first Ukrainian museum in Canada and since its inception has grown to national importance with branches in Toronto, Winnipeg, Edmonton and Vancouver.

The museum's collection of Ukrainian historical and folk costumes, embroideries, Easter eggs, ceramics, dolls, wood carvings, pioneer tools and equipment, books, journals, films, tapes and other articles has been viewed and enjoyed by thousands of local visitors and tourists.

One section of particular interest is a fine selection of paintings pertaining to the pioneer life of Ukrainian settlers in Canada by a recently acclaimed artist, W. Kurelak. This acquisition was commissioned by the Ukrainian Women's Association of Canada, and funded by its membership to commemorate Canada's centennial year in 1967.

In addition to collecting, documenting and displaying artifacts the museum has, throughout the years, been involved in an extensive cultural and educational program through workshops, seminars, exhibits, handicraft projects and contests. These have served to revive an interest in the typical Ukrainian arts and crafts and has promoted their adaptation to modern life usage.

A fully illustrated instruction embroidery book, the first of its kind, titled "Ukrainian Embroidery Designs and Stitches" was compiled and published in 1958. Also, publications in the form of brochures and mimeographed pamphlets, embroidery and Easter egg patterns in a weekly newspaper and a monthly journal, have served to popularize authentic Ukrainian crafts and have helped to maintain their traditional high standard. In addition extensive services for researchers on matters pertaining to all facets of Ukrainian culture are provided by the museum staff, on request.

Currently, the museum is working on a project funded by a grant from the National Museum of Canada in Ottawa which will provide information in the form of film strips, slides, taped narrations, illustrated brochures and a travelling exhibit showing Ukrainian regional costumes, Easter eggs, embroideries, ceramics, weaving, and wood carvings. This project, named "Ceek" (Cultural Education Extension Kits), will provide informative services and materials in the field of audiovision education for the public at large.

It has been apparent for some years that the present museum space in the Mohyla Institute is totally inadequate to house the rapidly expanding museum collections and extension programs. Consequently, in 1970, a "Museum Foundation Fund" (tax free) was initiated for the purpose of accumulating funds for a new museum building, and presently there is a Canada-wide fund raising campaign in progress to attain this urgent and worthwhile objective.

NATIONAL PYSANKA (EASTER EGG) CONTEST

Sponsored by The Ukrainian Arts and Crafts Museum, Main Branch, Saskatoon, Canada

RULES AND REGULATIONS

1. Eligibility: the Pysanka (Easter Egg) contest is open to the general public. Anyone who is interested in entering this contest is invited to do so.

2. The contest will consist of four categories:
   a) Junior Class — open to anyone 16 years of age and under
   b) Senior Class — open to anyone 17 years of age and over
   c) Senior Citizens Class — open to anyone 65 years of age or over
   d) Open Class — open to anyone for creative technique, divisions, patterns and coloring

3. The Senior Class will consist of two sections:
   Section A — for Hutzulian and Intricate Traditional Designs
   Section B — for less intricate Traditional Designs

4. Pysanky should be decorated with traditional Ukrainian motifs, utilizing the basic wax-resist technique, division and colors

5. Contestants may enter any number of pysanky in their appropriate category (Specify the category for each entered Pysanka)

6. The Pysanka must be the work of the contestant

7. The Pysanka must be made during the current year of 1975.

8. All Pysanky must be emptied (using a needle, etc.).

9. All entries of the Pysanka Contest become the property of The Ukrainian Arts and Crafts Museum, Saskatoon, Canada

10. All entered Pysanky must be submited to the:

Ukrainian Arts and Crafts Museum
1240 Temperance Street
Saskatoon, Canada S7N 0P1

NOTE: To minimize breakage of pysanky when mailing to the Museum, ship them in metal containers such as soup cans, jam cans, etc., with cushioning of cotton batting, tissue paper, etc., all in a box.

PRIZES FOR THE NATIONAL PYSANKA CONTEST

Ukrainian Arts and Crafts Museum,

Saskatoon, Canada
April, 1975

Junior Class			
	1st prize	—	20.00
	2nd prize	—	15.00
	3rd prize	—	10.00
Senior Class			
	1st prize	—	25.00
	2nd prize	—	15.00
	3rd prize	—	10.00
Senior Citizens Class			
	1st prize	—	15.00
	2nd prize	—	10.00
	3rd prize	—	5.00
Open Class			
	1st prize	—	15.00
	2nd prize	—	10.00
	3rd prize	—	5.00

СКВУ У СПРАВІ МІЖНАРОДНЬОГО РОКУ ЖІНКИ

Пресовий Комунікат ч. 5

(Інформаційна Служба СКВУ, 10. V. 1975)

У висліді наради представників Президії Секретаріяту СКВУ, Управи СФУЖО і Комісії Прав Людини СКВУ в дні 2-го червня 195 р. устійнено домовлення відносно участи української делеґації в Конференції ООН у Мексіко з нагоди Міжнародного Року Жінки:

1) Всі учасниці й учасники конференції повинні ввійти в склад одної української делеґації.

2) Провід делеґації устійнено в такому складі: Андрій Семотюк (представник СКВУ), Олена Процюк (СФУЖО), Марія Бек (СФУЖО).

3) Українська делеґація робитиме заходи, щоб конференція ООН розглянула меморіял у справі переслідуваних українських жінок-політв'язнів, який буде переданий конференції від імени СКВУ, СФУЖО і Комісії Прав Людини СКВУ. Для найкращого зовнішнього ефекту українська делеґація повинна вручити лиш цей один меморіял.

4) Українська делеґація візьме участь в праці паралельної конференції „Трибуна"; цю акцію координуватите пані Олена Процюк.

5) В часі конференції будуть намагання влаштувати маніфестацію, яку плянує і за яку відповідає пані Марія Бек.

6) В часі конференції діятиме інформаційне бюро делеґації під проводом А. Семотюка.

7) Всі українські учасники конференції повинні збирати підписи серед приявних делеґатів на петиції в обороні українських жінок-політв'язнів в СССР.

Президія СКВУ вислала листа до всіх відомих їй українських учасників та учасниць конференції, інформуючи їх про вищезгадані рішення та прохання їх увійти в контакт з адв. Андрієм Семотюком та панею Оленою Процюк негайно після свого прибуття до Мексіко. (Пан Семотюк замешкає в готелі Сан Франціско, при вул. Люіс Моя ч. 11 від 14 червня ц. р.). До листа долучено теж проєкт згаданого меморандуму та петиції в обороні українських жінок-політв'язнів в СССР. Меморандум насвітлює надуживання людських прав совєтським режимом і зокрема його переслідування українських та інших жінок-політв'язнів.

За останніми відомостями більше як 15 українок та українців, членів складових організацій СКВУ, вибираються на конференцію у Мексіко. Майже ніхто з них не зможе взяти участи у головній конференції, яка є зарезервована для офіційних делеґатів держав-членів ООН та обсерваторів з-поміж т. зв. „недержавних аґенцій, які мають консультативнивний статус при ООН" (на жаль, жодна зарепрезентована українська установа із вільного світу такого статусу немає). У головній конференції візьмуть участь теж запрошені обсерватори (за словами окремої резолюції Загальної Асамблеї ООН) , визвольних рухів визначених країнами Організації Африканської Єдности" та арабського блюку.

Представники українських установ світу матимуть доступ до паралельної конференції. т. зв. „Трибуни", якій офіційного статусу при ООН не потрібно.

Президія СКВУ, на своїх нарадах 2-го червня, ухвалила бюджет у сумі потрібній на покриття коштів участи та праці п. Андрія Семотюка, акредитованого представника Інформаційної Служби СКВУ, на конференції у Мексіко. Додаткову суму призначено на евентуальне поміщення інформативних статтей-оголошень про українських жінок-політв'язнів в СССР у головних часописах Мексіко.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКИХ РУШНИКІВ

Східня Філія Союзу Українок Канади і Жіноче Товариство при Інституті Св. Володимира в Торонті влаштували 6 квітня 1975 року мистецьку виставку українських рушників і чайне прийняття з продажем писанок і великоднього печива, в Інституті Св. Володимира. Чудовими експонатами пригадали глядачам красу і багатство українського народнього мистецтва.

На виставці, яка містилася в двох кімнатах, були дуже гарні ткані і вишиті рушники з різних областей України. Стіни кімнат були естетично завішені рушниками різної величини і роду — іконними, кілковими, заручєновими, весільними, коровайними, пасхальними, хлібними, перемітками і ручними. Частина експонатів є власністю Східньої Філії Музею С.У.К., а частина була випозичена з кількох приватних збірок. Автентичних експонатів україньких народнів рушників щораз стає тижче дістати, бо рушники, що їх пані тепер вишивають не завжди є стилеві і тому не можуть репрезентувати характер, взори, і ужиток рушникового мистецтва України.

Зліва направо стоять на тлі гуцульських тканих рушників, з експонатами в руках — Ольга Гамара, голова східньої Філії Союзу Українок Канади, Стефанія Олійник, голова Жіночого Товариства при Інституті Св. Володимира і Іванка Вахна, куратор Східньої Філії Музею С.У.К.

Зліва направо продають писанки під час виставки — Іванна Іваночко, друга заступниця голови Східньої Філії Музею С.У.К. і Розалія Стефанович, довголітня членкиня і бувша секретарка Музейної Філії.

Зліва направо на тлі тканого рушника Ганни Василащук під час виставки розмовляють М. Велигорська, голова Музею Ліги Українських Католицьких Жінок при парафії Св. Марії в Торонті, Іванка Вахна, довголітня голова а тепер куратор і Меланія Буряник, довголітня заступниця голови, а тепер заступник куратора Східньої Філії Музею.

Вистава була багата і різноманітна, але на себе найбільшу увагу звертали ткані рушники — з Полісся (Кролевецькі) пишалися довжезні, в червоні і вишневі геометризовані взори; з Буковини білі і кораликами повитикувані рантухи та перемітки дивували присутніх; а найбільше полонили з Гуцульщини, ткані рушники Ганни Василащук, заслуженої ткалі-лауреата сучасної України, яка базуючись на народніх гуцульських мотивах, виробила свою власну взорову символіку і виткала серію рушників, які ілюструють поеми Т. Шевченка, Л. Українки і українські пісні. Рушники Василащук горять красою взорів і кольорів, які вона так по мистецькі виконує; кожний з них є відмінний, своєрідний і творить захоплююче враження не лише на українських, але також і на чужих глядачів. На жаль відчувався великий брак рушників з центральних і східних областей України, де рушники мають відмінні своєрідні взори і вишивальні стиби, які нам дуже потрібно зберегти і показати для майбутніх поколінь.

Рушники займають окреме місце в українському народньому мистецтві. Вони в першу чергу мають ужиткове значення бо їх вживали в родинних обрядах і в релігійному культі. З часом в церковному і народньому побуті витворилась окрема форма декоративних рушників, які служили для прекраси хати, церкви і обрядів. Тому народні рушники переважно діляться на дві групи: (1) ужиткові і (2) декоративні або „кілкові". В давнині рушники ткали на ручних варстатах, у більшості з лляної, ручно-пряденої нитки, а вже пізніше почали гладке полотно прикрашати вишивкою. За останніх два століття виробництво і стиль рушників перейшли багато змін,

Зліва направо при вході на виставку рушників сидять дві скарбнички — Анна Євчук від Східньої Філії Музею С.У.К. і Стефанія Якимець від Жіночого Товариства при Інституті Св. Володимира.

але в сутті їх ужиток в житті українського народу мало змінився. І щоб представити деякі традиційні способи вживання рушників в народньому побутті, в одній з виставових кімнат, музейна Філія подбала про довгий стіл, на якому було представлено різні вжитки рушників: весільним рушником були зв'язані руки молодої пари (лялька) які стояли на рушнику (який традиційно стелить сваха) в церкві до шлюбу, новонароджена дитина (лялька) була завинута в рушник, чудова 100-річна ікона Божої Матері була прибрана стародавнім вишитим і мереженим київським рушником, великодний кошик зі свяченим був вистелений рушником і на рушникові лежали весільні короваї і шишки. Цей повчальний аспект виставки творив відмінно гарне враження на відвідувачів.

Під час виставки Жіноче Товариство при Інституті Св. Володимира подбало про весняну декорацію з квітів і зі смаком урядило формальне чайне прийняття для гостей, як також дуже успішний продаж писанок і смачного великоднього печива, яке люди вмить розібрали.

Щира подяка всім тим невтомним збирачам українського народнього мистецтва, всім тим відданим організаторам і виконавцям, які вкладають стільки часу і любови для збереження і поширення української культурної спадщини. всім організаторам і виконавцям таких приємних і естетичних суспільних імпрез, і всім любителям українського мистецтва, які своєю присутністю звеличують наші імпрези і тим дають моральну підтримку далі працювати для української і для канадійської спільноти.

Анна Троян, кор. секр.,
Східня Філія Музею Союзу Українок Канади

30-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

У вівторок 18 лютого 1975 сповнилось 30-ліття активної діяльности жіночого товариства ім. Олени Пчілки в Тандер Бей, Онт. при Українській Греко-Православній Церкві Св. Володимира і його приєднання до Союзу Українок Канади.

Ювілейне свято урочисто відсвятковано 23 березня 1975 під проводом Ювілейного Комітету, в склад якого увійшли: Теодора Литвин, предсідниця; Доця Мендик, Софія Мендик, Вероніка Середюк, Ольга Велика, добр. Анна Зміївська, Варвара Бойко і Анна Стасів — члени.

Святочна програма почалася Молебнем і Панахидою в УГПЦеркві Св. Володимира о 5 год. вечером, яку відправляв парох о. П. Зміївський. По цім всі гості і члени перейшли до Читальні Просвіти, де був приготований бенкет жіночим товариством при Просвіті.

Поки вечеря почалася, голова ювілейного комітету, Т. Литвин у своїм слові при відкритті програми пояснила ціль цього вечора і попросила пані Варвару Бойкову, теперішню голову жіночого товариства скласти привіт і подяку всім присутнім за їх участь.

Тоді о. прот. Зміївський провів молитву перед вечерою, а пан Антон Музика підніс тост за здоров'я і добробут членкинь.

При головнім столі сиділи засновниці пані: Анна Кібюк, Анастасія Глуханюк, Параска Юриїв і Варвара Бойко як також о. і добр. Зміївські, пан Антін Музика, радний м. Тандер Бей і пані Тарас Козира, Беті Карпюк, яка заступала голову жіночого КУК, Софія Мендик і наша дорога гостя і головна бесідниця редактор Наталя Когуська.

Вечеря закінчилася молитвою-подякою, що її провів о. Зміївський. По цім слідували точки програми. Для нашої приємности, наша солістка-сопрано Тоня Петранюк відспівала „Чорнобривці" і „Ой піду я у ліс по дрова", її акомпаніювала (панна) Наталя Карпюк на мандоліні.

Оснувательки відділу ім. О. Пчілки, сидять зліва — Параска Юріїв і Анаст. Глуханюк, у другім ряді — Варвара Бойко, ред. Н. Когуська (гість доповідач) і Анна Кібюк.

Предсідниця вечора попросила рекордову секретарку Анну Стасів перечитати історію відділу за минулих 30 років.

В той час, 1945. парохом нашої церкви був о. Іван Гикавий, і за його і добр. Олени ініціятивою заснував наш відділ. Тоді обрали собі патронкою Олену Пчілку, щоб віддати їй честь і подяку за її дорогий вклад у культурний розвиток нашого народу. Метою нашого това-

риства було і є слідкувати та пізнавати її діяльність і як тільки можна у малій мірі наслідувати її у нашій праці.

На основних зборах записалося 17 членкинь. Щороку від часу свого існування наше товариство уряджувало роковини Олени Пчілки і Лесі Українки. Крім того товариство виконувало багато господарської праці для загального добра товариства і нашої церкви, а це: — приготовлення різних обідів, чайних прийнять, базарів, продажу українських страв та печив. Усе це давало нам добрі грошеві доходи, а львину частину тих доходів, товариство віддавало на потреби нашої церкви. Хоч час нашого існування пробіг дуже скоро, але нема сумніву, що товариство вимагало від своїх членкинь і посвяти і зусиль — а членкині дали все, що могли.

Щоб звеличати наше свято ми запросили пані Наталю Когуську як гостю бесідницю. Пані Софія Мендик представляла її не лиш як редакторку „Променя", але також як бувшу голову Союзу Українок Канади, як визначну громадянку, яка має довший ряд заслуг на громадській ниві. Місто Вінніпеґ відзначило її Ювілейною медалею, а організація Професіоналістів і Підприємців признали її як „Жінку Року".

У своїй святочній доповіді — Н. Когуська говорила про наші завдання тут, навела гасла виписані на наших грамотах „Шануй свою прадідну віру і церкву і „неси перед світом гідність свого народу". Вона вказала на цих два гасла як нашу ідеологію і що всяка громадська праця це шляхетна ціль кожної людини. А в ній ми шукаємо віри в нашу національну правду. Зробила порівнання нашого життя тут, а життя нашого народу в Україні, який змагається за свою самобутність. Говорила також про Міжнародний Рік Жінки і пояснила, яка наша акція як українок в цім році.

На закінчення вітала всіх оснувательок, бувших голів, і довголітних членів, оцінила їх труд і посвяту для своєї церкви і свого народу.

Добр. Анна Зміївська подякувала нашій гості за цінну промову і вручила їй дарунок від жіночого товариства.

Слідував привіт від міста Тандер Бей, що його склав Тарас Козира, і вручив нашій гості грамоту і плиту з міським гербом на пам'ятку її побуту між нами.

Після цих приємних церемоній пані Зеновія Зміївська відспівала нам „Києве мій" і „Веснівку", за що присутні нагородили її щирими оплесками.

Довершено святочну програму врученням грамоти основоположницям — вручувала Н. Когуська, а корсажи пришпилювала Вероніка Середюк.

Бувші голови: Анна Ґельмич, Варвара Бойко, Стефанія Музика, Марія Мандрик, Марія Ґронська і Анастазія Ландяк, як також довголітні членкині, які безперервно належали до Союзу Українок впродовж 25 літ або більше, а це: Анна Стасів, Йосифа Сурмай, Анна Захарій, Марія Дутка Марія Ґронська, Йосифа Чепесюк, Стефанія Музика, Василина Липова і Софія Новосад були відзначені корсажами пані Веронікою Середюк.

В час споживання вечері і при кінці програми виступали наші члени музиканти пан Семен Равлюк на цимбалах і пан Василь Равлюк на скрипці, що особливо надавало вечерові святкового настрою.

У своїй привітальній промові парох нашої церкви Св. Володимира о. Павло Зміївський звернув увагу на матерів і сказав: на мамі лежить відповідальність за виховання нашої молоді і заразом попросив всіх відспівати членкам товариства „Многая літа".

Далі у порядку програми виступали з привітами і побажаннями представниці інших жіночих організацій. Від Жіночого КУК пані Беті Карпюк, від церкви Св. Благовіщення пані М. Свериденко, від церкви Успіння Пресвятої Богородиці — пані А. Морфі, від Української Кат. церкви Св. Вознесіння Христового — пані Галина Стефишин, від Української Кат. церкви Св. Покрови — пані А. Шевчук, від С.У.К. ім. Ольги Басараб — пані Анна Віктова, від С.У.К. ім Доньки України — пані Ольга Михайлишин, від ОУК ім Ольги Басараб — пані М. Процик, від Ліги Визволення України — пані Богайська, від Жіночого Тов. при Просвіті — пані К. Лаззі.

Щоб зробити цей день пропам'ятним рішено на зборах, присвятити збірку на фонд „Пам'ятника Лесі Українки", який буде поставлений в Гай Парку, в Торонто. До слова про збірку запросили пані Софію Мендик пояснити значення і потребу такого пам'ятника. Зі збірки пришло $311.00 і цю суму вислано до Централі Союзу Українок в Едмонтоні.

Закінчуючи голова програмового комітету подякувала ред. Н. Когуській за її труд і частину свого дорогого часу для нас, панові Козирі за привіт від міста, пані М. Ґронській за калачі, які прикрашували головний стіл, пані Ненсі Загаровській за Ювілейний торт, панові Володимирові Балабухові за ювілейний напис, всім представницям і учасникам мистецької програми, пані Олі Великій і Йосифі Сурмай, які вітали гостей при дверях, і пані Доці Мендик, яка заводила гостей на свої місця.

Ще було особливе вшанування найстаршої членкині пані Йосифи Чепесюк, корсажем.

30-ліття відділу ім. Олени Пчілки це імпрези, яка на довго залишиться в нашій пам'яті.

Жертводавці на фонд пам'ятника Лесі Українці:

Відділ С.У.К. ім. Олени Пчілки при церкві Св. Володимира	$100.00
Жін. Т-во при церкві Успіння Св. Богородиці	50.00
Жіноче Т-во при кат. церкві Св. Вознесіння Христового	20.00
Д-р Василь Зміївський	25.00
Панство В. Стасів	11.00
Пані Йосефа Чепесюк	11.00
Отець Павло Зміївський	10.00
Панство П. Кібюки	6.00
Панство Антін Музика	6.00
Пані Варвара Бойко	5.00
Панна Наталя Юриїв	5.00
Пані Параска Юриїв	5.00
Панство Петро Михайлишин	5.00
Панство Д. Процик	5.00
Панство Петро Петранюк	5.00
Панство Дмитро Глуханюк	5.00
Збірка при столах	43.00
Загальна сума збірки	$317.00

Анна Стасів, реф.

У першу річницю смерти мого дорогого брата, бл. п. Стефана Карла, який упокоївся 22 лютого 1974 на 74 ім році життя в Україні. Замість нев'янучого вінка, складаю $5.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Сестра Христина Присяжнюк, Давфин, Ман.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ГОРОБЧИК

Маринка вбігла в кімнату весела, задихана і прямо з порога закричала:

— Дивіться! Горобчик!

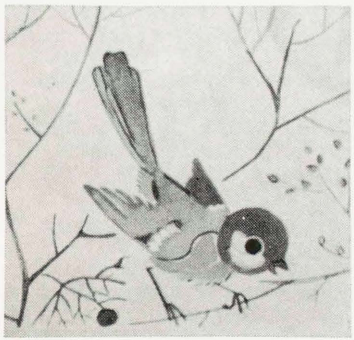

Люда, що сиділа за столом і малювала, відштовхнула стілець і мерщій підбігла до сестри.

— Де?

— Ось, — показала Маринка сіреньку пташку, розтулюючи долоні.

— Напевне, з дерева впала і забилась, — сказала мама.

— А вона видужає?

— Не знаю, треба допомогти їй.

— Видужає! Видужає! — закричали дівчатка. — Ми будемо добре доглядати її.

Того ж дня мама дістала в сусідів стару клітку і посадила в неї горобчика. Маринка і Люда поставили йому черепок з водою, накришили хліба, насипали круп.

Перший день горобчик сидів у куточку зажурений. Він підібгав під себе лапки і нічого не їв. Але наступного дня вже почав потроху їсти. А ще через кілька днів весело стрибав по жердинках.

Надворі була весна. Дерева стояли зелені, тепло світило сонце.

Якось підійшла Люда до клітки що висіла на вікні, дивиться: знову зажурився горобчик, забився в куток. Пролетить повз клітку пташка — він весь стрепенеться, зиркне очком і знову замре. Напевне, схотілось і йому політати в синьому небі.

Жаль стало Люді горобчика. Відчинила вона дверцята і... випустила його на волю.

Саме тут прибігла до кімнати Маринка. Побачила порожню клітку, питає:

— А де горобчик?

— Випустила, — відповіла Люда.

— Ех ти, — накинулась на неї Маринка, — а ще хвалилась, що пташок любиш. Не хочеш ти їх доглядати, — от і випустила!

— А от і ні! — засперечалась з нею Люда. — Я більше за тебе їх люблю.

Так чи не так?

Олег Буцень

Нашій мамі

— Нашій мамі, — кажуть [діти, —
принесем весняні квіти
і сьогодні всі кімнати
гарно хочемо прибрати,
і ще зваримо сніданок,
приготуємо обід —
хай матуся у цей ранок
відпочине так, як слід.

— Дуже просто, — каже [тато, —
бути добрим тільки в свято.
Я вважаю, що й без свята
мамі треба помагати.

Ірина Рейт

На мамине свято

На мамине свято,
На мамине свято
Хороших дарунків
Для мами багато.
Найперше од тата —
Шовкова кофтина.
Од старшого брата —
Барвиста хустина
Од діда — картина,
Велика у рамі.
Та мій, мій найбільше
Сподобався мамі.
Погляньте, який:
На вікні, на осонні, —
Алпійські фіялки
Цвітуть у вазоні.
На мамине свято
На мамине свято
Я вгості весну
Запросив у кімнату.

Євмен Доломан

НА КОСОВИЦІ

Написав Володимир Мордань

З дідом я на луг ходив —
Там отави пишні.
Я косити не косив,
Але був не лишній.
Я із копанки-криниці
Косарям носив водицю.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість квітів на могили моїх дорогих незабутніх: — дочки бл. п. Славки Майнерик з Торонто, яка відійшла з цього світу 1968 року і мого мужа, бл. п. Гаврила Гарасима, який упокоївся 1970 року, в їх світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анастасія Гарасим, Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих рідних — найдорожчої дочки, бл. п. Славки Богонос, сестри та братової, яка упокоїлась 24 червня 1970 р., дорогого мужа, бл. п. Константина Когута, батька, який упокоївся 12 грудня 1952 року, в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Вічна Вам пам'ять незабутні — Славцю і мужу, батьку Константине.

Кароліна Когут — мама і дружина — Давнсвю, Онт., сестри і братови та дочки і зяті — Тоня і Петро Питранюк — Тандер Бей, Оля і Никола Стручинські — Давнсвю.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Скорохода, який упокоївся 29 серпня 1973 року засилаю $5.00 на пресовий фонд „Променя".

Марія Скорохід, Торонто

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Миколи Маланчука, який відійшов у вічність 1 липня 1974 року; моєї дорогої внучки Йосифи Мельничук, яка відійшла з цього світу 15 січня 1970 року і мого одинокого брата Михайла Грегораша, який упокоївся 9 листопада 1974 року в їх світлу пам'ять складаю китиці квітів та засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина, бабуня і сестра Варвара Маланчук, Едмонтон

— — — — —

Сладаю нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої сестри, бл. п. Фрозини Копан, яка упокоїлась 1 травня 1974 року та засилаю $4.00 на журнал „Промінь".

Марія Гупка, Йорктон, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого дорого батька, бл. п. Михайла Шпака, який упокоївся 2 лютого 1975 року, в його світлу пам'ять складаємо $6.00 на журнал „Промінь".

Дочка Ганна і зять Євген Іванчуки, Витков, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять мого незабутнього мужа, бл. п. Петра Немировського, народженого в м. липні та в зв'язку із святом Петра і Павла, замість китиці квітів складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анеля Немировська, Брентфорд, Онт.

— — — — —

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Членкині відділу ім. Лесі Українки і приятельки пані Пелагії Ковальчук у Брентфорді, Онт. відвідали іменинницю в її домі і з нагоди дня уродин та в подяку за відвідини пані Ковальчук склала $5.00 на журнал „Промінь", а $5.00 пожертва на місцевий відділ. З уваги на те, що пані Ковальчук хвора і перебуває у шпиталі, бажаємо їй скорого виздоровлення.

А. Перожак, рефер.

На свіжу могилу бл. п. Анни Рудяк, яка упокоїлась 21 травня 1975 року у Тандер Бей, Онт. складаємо нев'янучий вінок і в її світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять!

Приятелі — Михайло і Анастасія Перожак, Брентфорд, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого сина Мирослава, який загинув у другій світовій війні у летничій службі за морем, замість китиці квітів складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Гриценко, Ванкувер

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої приятельки, бл. п. Василини Малиш, яка упокоїлась 26 травня 1975 року у Вернон, Б. К. і в світлу пам'ять покійної засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

(П-во) Б. Ханасики, Вернон, Б. К.

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої незабутньої мами, бл. п. Василини Малиш, яка упокоїлась 26 травня 1975 року в м. Вернон, кладу найкращу китицю квітів та у світлу пам'ять покійної засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Анна Малиш, Вернон

— — — — —

Китицю запашних квітів кладемо на свіжу могилу нашої незабутньої членкині бл. п. Марії Білоус (Полтавець), яка упокоїлась в середу 30 квітня 1975 року. Похорон відбувся в Страсну п'ятницю 2 травня 1975 р. У світлу пам'ять покійної Подруги засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Літературно-Мистецьке Товариство у Гамільтоні

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього мужа, бл. п. Якова Олексія, батька і дідуся, який відійшов у вічність 8 серпня 1972 року складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина В. Олексій, діти, внука і правнук, Лонглей, Б. К.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої сестри, бл. п. Фрозини Копан, яка упокоїлась 1 травня 1974 року і в роковини її смерти засилаю $4.00 на фонд журнала „Промінь".

Марія Гупка, Йорктон, Саск.

— — — — —

У першу річницю смерти нашої дорогої мами, бл. п. Марії Бояніської, яка упокоїлась 15 червня 1974 року у Вінніпегу, кладемо китицю квітів на її могилу і засилаємо $25.00 на журнал „Промінь". Спочивай з Богом наша незабутня мамо і бабуню!

Дочка Надя, сини — Тарас, Мирослав, Зенон з родинами, внуки і правнуки.

— — — — —

До нев'янучого вінка в пам'ять Михайла Гарасимчука, що поміщено в ч. 2, на стор. 20 просимо додати ім'я Донна. Підписи всі разом повинні бути:

Дружина Анна, діти: Соня, Зеновій, Петро, Донна і внуки — Саскатун.

ПИСАННЯ ПИСАНОК

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Успішна підготовка до Великодня, а в тім писання писанок, увійшло в традицію праці жінок з мистецьким хистом, а особливо жінок які люблять працювати не тільки для себе, але також поширювати знання і працю серед інших, особливо молоді.

Писання писанок у Монтреал-Вест. У народніх строях — Оля Штихно — членка відділу Кн. Ольги — Лашін, Галя Михальчук, членка відділу Г. Барвінок.

Показ писання писанок відбувся 10 березня в залі заряду міста Монтреал Вест, на запрошення їх Англійського Жіночого Клюбу, який між іншим є дуже активним в культурно-мистецькій праці. Писали там писанки і розказували про звичаї пані Оля Штихно (членка СУК „Княгині Ольги" — Лашін) і пані Галя Михальчук (уступаюча голова СУК „Ганни Барвінок").. Зацікавлення було велике і признання було подане в місцевій пресі.

Відтак зібравши СУМК-івок з Лашін, пані Оля Штихно зорганізували писання писанок в Гадсон Бей Компанії у днях 8, 15, 22 березня, як звичайно з великим успіхом.

Писання писанок у крамниці Огілвейс; при праці — Анастасія Демитрак і пані Слободян.

Заходом пані Галини Михальчук неменше успішне писання писанок відбулось в торгівельному центрі 20-20 Юніверситі у днях 19, 21, 25, і 27 березня. Рівнож на запрошення екзекутиви Карлінґ Малл Центру в Оттаві, пані Галина Михальчук при допомозі Наталки і Олександри Шульгин (внучки Високопреосвященнішого Владики Андрея), мали надзвичайно цікавий день писання писанок у столичному місті. Там це мистецтво є менше знане, а зацікавлення надзвичайно велике, що спричинило до дуже корисного і успішного дня. При тому дали маленьку виставку вишивок, кераміки і Великоднього печива.

У Монтреалі знов вже 22-ий рік у склепі Огілвейс пише писанки довголітня членка С.У.К. „Доньки України" пані Анастасія Демитрак. Останніми роками допомагає їй пані Слободян. Вони також дбають, щоб там була усе маленька мистецька виставка писанок. Цього року також обі пані виступали на телевізії з поясненням великодних звичаїв.

Тому що наш Великдень припадав цього року досить пізно, осталось ще досить часу і на лекції писання писанок як вже увійшло у звичай на нашій залі в Соборі Св. Софії. Тим разом організаторами були голова Організації Молодих Подруж пані Ірина Сидоренко і голова С.У.К. „Ганни Барвінок" пані Михайлина Нема. На інструкторок лекцій запросили пані Галину Михальчук і пані Анастазію Демитрак. Лекції відбулись 4, 11 і 18 квітня для дітей шкільного віку, хоч брали участь і цікавились молоді мами, бабусі ще приводили внуків, а також і наш настоятель о. Ігор Куташ.

Лекція писання писанок у залі собору Св. Софії, здаля о. І. Куташ і Ірина Сидоренко, направо — інстр. А. Демитрак і Г. Михальчук.

Виявилось, що тих кілька лекцій було замало. Сподіваємось на наступний рік організувати більше пань до праці, щоб обширніше вести курси писання писанок, а також плекати чистоту символів і мотивів української писанки.

Галя Михальчук

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
Дня 2 березня 1975

Цього року святкування пам'яті Лесі Українки було трохи відмінним від давніших святкувань, тим, що воно відбулося під керівництвом двох відділів Союзу Українок Канади: ім. Олени Пчілки та ім. Доньки України. Між присутніми були добре зарепрезентовані відділ ім. Ольги Басараб, Сестрицтво від Прав. Церкви Св. Благовіщення і Сумківці.

Пані Варвара Бойко, голова відділу Олени Пчілки підійшла до переднього стола на якому був поставлений портрет Лесі Українки обрамлений рушником і квітами і привітала присутніх. Вона висловила радість з численности гостей і підкреслила вагу та значення подібних святкувань у зв'язку з затриманням нашої народної ідентичности.

Дальшою програмою проводила пані Анна Стасів. Першою точкою було читання з творів Лесі Українки: Пані Софія Мендик прочитала „Леся Українка на Черничій Горі", добр. Анна Зміївська „Поворіт", пані Михайлина Гарасимчук „Метелик", пані Марія Присунька „Мамо, іде вже зима".

Глибоко змістовний реферат про „Лесю Українку, як письменницю і героїню" виголосила пані Зеновія Зміївська.

Третя точка була концертова і складалась у першу чергу зі сольоспіву нашої талановитої співачки пані Тоні Потранюк. Проспівала вона „Ой піду я в ліс по дрова", і „Чорнобривці", акомпаньювала їй сумківка Наталя Карпюк на мандоліні.

Потім Наталя Карпюк відограла на мандоліні два соля, а наша наймолодша сумківка Тамара Клименко відограла на піяно "Fur Elise".

Усі гості почувались зачаровані концертовою програмою і нагородили виконавців гучними оплесками.

Пані Михайлина Гарасимчук, містоголова відділу Доньки України склала сердечну подяку усім виконавцям і усім гостям, що одні своєю працею, а інші своєю численною присутністю причинились до успіху свята.

Парох о. Павло Зміївський у своїм кінцевім слові виявив вдоволення і радість з успіху і виконання програми та подякував гостям, що прийшли віддати честь Лесі Українці.

Свято Лесі Українки — зліва направо — Марія Пресунька, Анна Стасів, добр. Анна Зміївська, Тамара Клименко, о. П. Зміївський, Зеновія Зміївська, Варвара Бойко, Мих. Гарасимчук, Софія Мендик.

На закінчення відділ Олени Пчілки подав гостям чай і перекуску і дав їм нагоду трохи погуторити та зібрати $45.00, яку то суму відіслано на прес. фонд „Променя" від обидвох відділів.

Анна Стасів, реф.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ І НАТАЛІ КОБРИНСЬКОЇ У ВАНКУВЕРІ, Б. К.

Дня 23 лютого 1975 р. Ванкуверський відділ Союзу Українок Канади влаштував академію-концерт в честь своєї патронки Лесі Українки і рівночасно відзначив пам'ять української письменниці і діячки Наталії Кобринської.

Святочна академія була підготовлена членками з культурно-освітнього комітету при відділі: добр. К. Бублик, пані Г. Загоруйкоі пані А. Мельник.

Приємне враження робив гарно удекорований стіл з творами і погруддям Лесі Українки.

Концерт відкрила голова відділу пані Л. Митрук. Програма була коротка, але всі точки були добре підібрані до цього Свята і добре виконані.

Мужеський хор під акоманьямент пані С. Стасюк відспівав „Молитву"; жіночий і церковний хор під керівництвом пані М. Вакалюк виконав пісні на слова Лесі Українки, музика С. Яременка — „Колискова" і „Вечірня година".

Деклямацію „Лесі Українці" гарно віддала сумківка Д. Карпільська а панна І. Ревуцька під акомпаньямент бандури з чуттям відспівала дві пісні.

Реферат на тему „Ідеї в невмирущих творах Лесі Українки" прочитала пані Г. Загоруйко.

„Поетеса тяжко переживала національний гніт який переносив наш народ в той час, і тому у своїх творах закликала до боротьби у ворогом.

Великі її ідеї запалили душі молодого українського покоління, а кращі його вибранці пішли за зовом великого призначення. Вони як горіючий смолоскип, одні падали в боротьбі, інші наростають і йдуть тернистою дорогою до великої світлої мети".

Другий реферат на тему „Творчість і життя Наталії Кобринської" прочитала добр. К. Бублик.

„Українське жіноцтво в рядах С.У.К. належно вшанувало українську діячку і письменницю Наталю Кобринську засновуючи фундацію в її ім'я. Минуло вже 50 років з дня її

смерти і пройдуть ще десятиліття, а її ім'я будуть згадувати з пошаною. Наталія Кобринська була першою з тих жінок в Західній Україні, яка закликала жіноцтво скинути зі себе кайдани темноти і сміло йти до освіти і поступу".

На закінчення голова пані Л. Митрук подякувала всім за гарне підготовлення і виконання програми концерту, а гостям за присутність і запросила всіх на чай і перекуску, яку подали членки з соціяльного комітету.

Дохід з концерту в сумі 100 дол. переслано на редакційний фонд журнала „Промінь".

Олена Дзюбенко, кореспондент секретар.

ШІГО, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Збори відділу О. Кобилянської відбулися 4 грудня 1974 р. в домі пані Воронюк. Присутніх членок було 20.

Голова К. Рудей відкрила збори тихою молитвою і у своїм слові склала подяку членкиням за їх працю і кооперацію. секретарка А. Парнета прочитала звіт з минулорічних зборів і зіт цілорічної діяльности відділу. Касирка Ґ. Клевчук подала звіт фінансовий. Членкині комітету здавали свої звіти.

Впродовж року ми відбули 8 місячних зборів і річні збори. Діяльність відділу: Першим обов'язком було сповнення бюджету до Централі і жертвували на такі цілі, як недугу рака, серця, та на Червоний Хрест і до Ліджон.

Членкині влаштовували успішний весняний чай і продаж домашнього печива, також рослини на висадки і один осінній базар. Разом із членами церковної громади перепровадили храм на Зелені Свята. Займалися похоронними перекусками та поминальних обідом, також продажем перекуски на ліцитації.

Комітет від відвідування хворих членкинь у домі і шпиталі, та у старечім домі; також посилали квіти і картки, на втрату рідних засилали картки співчуття.

На здобуття фондів мали 4 вечірки гри бінго. По кількох роках праці ми сповнили внесок зроблений тому 3 роки назад, а то було купно павука до церкви. Цього літа ми одержали і уставити на місце прекрасного павука вартости $2,018.00.

Членкині разом із церковним членством післали вінок співчуття і кількох поїхали до Вінніпегу віддати шану покійному отцеві протопресв. Титові Яковкевечеві, це бувший парох нашої церкви впродовж 13 років.

Фінансовий звіт відділу: з 1973 року касі осталось — $308.46, прибутки у 1974 році — $1,780.99, видатки — $1,727.03, в касі осталось — $362.42.

Заряд на 1975 рік: голова — Катерина Рудей, заст. голови — Василина Корпатніцька, секр. — А. Парнета, касирка — Ґ. Клевчук; контрольори — А. Спринженатик, Г. Петрущак. Референтки: культурно-освітня — М. Кирилюк, Д. Одовійчук. Відвідування хворих — В. Бачинська, А. Воронюк, М. Березовська. Домашнього господарства — В. Корпатніцька, С. Стадник, Л. Федорук. Господині до кухні — В. Баранянські, В. Корпатніцька, Г. Петрущак, Л. Федорук. Сестриці — Д. Одовійчук, А. Спринженатик, В. Стадник, Д. Гарас, В. Соголотокі.

А. Парнета, секр.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. МАТВІЯ КЛИМИШИНА
МІЧАМ, САСК.

Бл. п. Матвій Климишин

Бл. п. Матвій Климишин відійшов у вічність на 74 році свого життя 27 березня 1974 року, залишивши в глибокому смутку дружину Ліну, 2 дочки, одного сина, 6 внуків і одну сестру.

Матвій Климишин народився 22 серпня 1899 року у селі Мостище, пов. Калуш. Середню школу закінчив у селі, любив вивчати чужі мови та побирав кляси музики. У молодім віці вступив до австрійської армії, був у першій світовій війні а опісля вступив у Січові Стрільці, мав рангу поручника, брав участь у визвольних змаганнях як вояк Січових Стрільців. По закінченні війни, Матвій виїхав до Канади 1925 року. Спочатку був у Форт Вілліямі, Онт., де працював по різних роботах а 1928 року приїхав до Мічам, Саск., де заклав власне підприємство. Тут Матвій став членом Українського Народного Дому і Української Греко-Православної Церкви. При Народнім Домі займався організуванням бібліотеки, брав активну участь у громадськім житті, був членом громади та Українського Канадійського Легіону у Саскатуні.

1931 року одружився і став повним господарем своєї родини у прибраній Канаді. Матвій був добрим чоловіком і батьком для своїх трьох дітей, яким обоє з дружиною дали гарне виховання. Матвій також цікавився канадійським життям, був членом управи міста, читав різні часописи і цілий час був бібліотекарем при Народнім Домі поверс 47 років. Покійного згадує вся наша громада, як доброго члена і сусіда, згадує родина, як мужа, батька і дідуня, який склав свої утомлені руки на вічний спочинок.

Дружина Юлія Климишин

ПОДЯКА

У неділю 7 лютого членкині відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги у день св. Архистр. Михаїла в Едмонтоні улаштували несподіванку для мене з нагоди моїх 83-тих уродин, в лікарні. А відтак я повернулась додому, і хоч не дуже здорова, на цім місці складаю подяку усім тим, які мене тоді в лікарні гостили і вітали. Цими панями були: голова відділу Анна Звоздецька, яка покладає багато праці у товаристві, пані Жмурко, пані Рипка та багато інших. Між гостями був о. Гр. Василів і добр., о. І. Стус і добр. приносили мені до читання книжки, приносили мені живі квіти пані Зачернюк і пані Сорохан за що я всім і за все складаю найсердечнішу подяку та Господь нехай нагородить їх здоров'ям.

А з цієї нагоди на наш дорогий „Промінь" складаю $10.00.

Павліна Мицак

БЛ. П. ДОБРОДІЙКА ГАЛИНА КОСТЮК

Ділимось з усіма сумною вісткою, що по затяжній недузі, прийнявши своєчасно Св. Таїнства в понеділок 3 березня 1975 р. в присутності свого мужа в лікарні в Гамільтоні впокоїлась у Бозі добродійка Галина Костюк родом Хуторна, невіджалувана дружина о. Ол. Костюка, настоятеля Української Православної Громади Вотерлу - Вотерфорд, Онт., матір двоїх дітей — студентів Павла й Надії, сестра о. М. Хуторного в Англії, подруга, громадянка.

Це черговий некролог, яких чимраз більше в пресі, але цей болючіший тим, що відзначує впокоєння молодої людини, бо лише на 42 му році життя, з яких понад 6 літ обтяжувала болем і журбою невилічима левкімія. Та, в кожного своя доля! Так, і пок. Галині судилось народитися в м. червні, трагічного 1933 р. в Україні; переживши лихоліття тих часів, вона видістається з родиною у вільний світ, але дорогою твердої скитальщини й чужини. Але, і життєрадісній молодій дівчині Галині Хуторній усміхнулася доля, це в Англії, з хвилиною її подружжя зі своїм земляком Олександром Костюком і дозволила оселитися подальше від лиха — за морем, в гостинній Канаді, в містах Торонто, Вінніпеґ, а потім, вже як отець і добродійка УГПЦК — у громадах Волей, Б. К., Св. Покрови в Монтреалі, а накінець у Вотерлу - Кічінер, з доїздом до Вотерфорду. Оце такий життєвий шлях покійниці, на якому, хоч не довогому, вона зуміла життєздатно, вщерть виконувати свої завдання й залишити за собою добрий слід і жаль. Передовсім як вірна дружина ревного священика — в перші, місійні роки, з молодечим запалом і любов'ю вкладає вона багато праці при громадах, Союзі Українок Канади, в рідній школі як і недільній, в хорі, дяківстві, як добра українська матір своїх дітей і господиня дому, якій в перші часи приходилось чимало допрацьовувати для життя родини, якій годиться бути „світлом для світу"; і такою вона й була — примірно побожна. Все те вона виконувала життєрадісно, не оглядаючись на труднощі, тому заслужила собі у людей пошану й приятельську любов.

Доказом цього був її величний похорон у четвер 6 березня, з участю

Бл. п. добр. Галина з о. Олександром

ВПреосв. Вл. Архиєп. Михаїла, діючого Митрополита УГПЦК, в асисті Впреп. оо. — Митр. Д. Фотія (виконуючого чин), В. Федака, П. Ґліцького, Прот. Ф. Легенюка, Ст. Гуцуляка, М. Критюка, М. Дебрина, Б. Ґоргіци, Т. Славченка, І. Хіля, І. Куташа, М. Кривиха й грецького священика-гостя; з участю многих добродійок, що в короткому часі оплакували свою четверту подругу; численного громадянства з дооколичних громад, Ванкуверу, Монтреалу, тощо.

Попереджений двома панахидами похорон відбувся від місцевої Української Православної Церкви, зі Службою Божою, жалібними проповідями Владики й о. Д. Фотія під спів збірного хору під орудою п. М. Сушка. Апостола читав диригент І. Козачок з Монтреалу. Тіло покійниці спочило на цвинтарі в Кічінері, Онт., біля могили її матері.

На поминках, вряджених місцевим жіноцтвом в залі тієї ж церкви, під керівництвом о. Митр. Д. Фотія, многі присутні виступали зі співчуттям, а саме: Владика Архиєп. Михаїл, о. І. Куташ, від СУС, о. Д. Фотій, о. В. Федак, о. М. Дебрин, проф. М. Муха, о Т. Славченко, о. Ст. Гуцуляк, добродійка М. Фотій, пані Л. Яхторович (С.У.К. Вотерлу), писемно С.У.К. Л. Українки з Монтреалу, пані Є. Єлиняк з Ванкуверу, пані Н. Хуторна, дружина брата покійниці, о. М. Хуторного, з Англії, який не міг приїхати. Опечалений муж — о. Олександер в своїм і своїх дітей і рідні імені щиро всім — за все подякував, за таке дружньо-християнське відпровадження пок. добродійки Галини в дорогу вічности, ВПреосв. Владиці й Отцям за молитви й щирі слова, промовцям за вираз співчуття, жіноцтву за поминальний обід й всім причетним до похорону за всяку поміч, квіти, співчуття.

Промовці — співчуваючи родині від себе, громад, Місійних Округ, установ, прощали покійницю на вічну дорогу — заслужено добрим словом, яке про неї годилося сказати, для окреслення її особистості в житті. Так, вся висказана її характеристика зводиться до слів: побожність і ніжність — як вираз любови до окруження (ближніх) і ушляхотнення життя. Тверда віра у Бога й Його призначення людини до життя вічного — бадьорила покійницю під час тяжкої хвороби й до останньої години життя; не їй, умираючій треба було потіхи, а вона потішала інших; примирена з долею наче оправдувала її, що скоро відходить, з одиноким, лише, жалем, що не побачить вінців на головах своїх улюблених дітей. Спокій і праведність у житті, підкреслена у проповіді Владики, покійниця завжди виражувала щирим усміхом, що наче застиг на її мертвих устах.

В пошані до світлої їпам'яті пок. добр. Галини Костюк — прирікаємо молитися за її струджену душу; а оставшим у смутку і горю — о. Олександрові і всій родині висловлюємо наші глибинно дружні співчуття. Особливо, осиротілим дітям — Надії й Павлові — щиро бажаємо, щоб матірна любов і наука та добрі діла їхньої покійної матусі — супроводили їх і просвіщали їм їхню путь у житті. Молимось, щоб милосердний Господь скріпив їх всіх смиренно перенести цей удар долі, тут, на землі, а невіджалуваній їхній дорогій Дружині, Матері, Сестрі, Подрузі й Громадянці — щоб подав вічну радість у її новій, небесній Батьківщині.

Вічна їй пам'ять!

Приятель

ДО ЗВІТУ ВІДДІЛУ У ПРИНЦ АЛБЕРТ, САСК.

До річного звіту відділу ім. Кн. Ольги, який був поміщений в ч. 6, на ст. долучуємо наш фінансовий звіт:

В банку з 1973 року осталось $2,929.84, прибутки в 1974 році — $4,870.43, видатки — $4,237.32, в банку — $3,562.95.

Доротея Панчук, секр.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Членкині новозорганізованого відділу у Келовна, Б. Б. Сидять зліва направо: А. Яковлюк, Е. Кудла, Г. Барабаш, М. Митран, Д. Марсишин, Зеновія Талпаш, М. Копан, А. Воробець; другий ряд: А. Маюк, Віра Гудима, А. Конан, М. Бойко, Теодора Дубик, М. Мельничук, А. Осовецька, В. Линдин, М. Колібаб, Л. Карильчук; третій ряд: К. Швець, М. Наконечна, О. Тимчук, Р. Петращук, Н. Іванишин, Л. Вилсон, О. Войчук, П. Брегеда, А. Галик, Д. Ворончак. Бракує на знимці: А. Тодор, Галя Новосад, К. Бойко, А. Гуцуляк, Т. Бойчук, Савеля Бучій.

КЕЛОВНА, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. С. СТЕЧИШИН

Українське життя в Келовні, Б. К. почалося в 1957 році, коли то дев'ять родин українських зійшлися і зорганізували громаду Української Греко-Православної Церкви ім. Петра і Павла. Перше Богослуження відбулось в нас 20 січня 1957 р.

В 1958 році збудувала громада парафіяльну залю, в якій через довгі роки відбувалися Богослуження та громадські народні імпрези. З часом до м. Келовна почало приїжджати більше українських родин і 1971 року громада почала будувати Українську Православну Церкву. Перше Богослуження у новозбудованій церкві відбулося на Великдень 1972 р.

При будові залі і церкви жіноцтво поклало дуже багато праці; працювали як сестриці при громаді від 1966 року вибирали господинь, які проводили всю цю велику працю; ними були — Марія Мельничук, Анна Яколюк, Ольга Лазар, Діянна Ворончак і Теодора Дубик.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Савелі Стечишин зорганізувався 5 грудня 1974 року. Присутніх пань було 23. Заряд на 1975 рік був вибраний у такім порядку: голова — Дора Марцишин, заст. голови — Марія Митран, секретарка — Зеновія Талпаш, заст. секретарки — Марія Копан, касирка — Теодора Дубик. Контрольна комісія — Марія Мельничук, Марія Колибаба і Олександра Тимчук; дорадниця — Анна Воробець. Сестриці — — Єлисавета Кудла, Ґиня Барабаш, Анна Осиветська. Референтки — культ.освітня — Марія Мельничук і Анна Воробець, журнала „Промінь" — Марія Митран, відвідування хворих — Катерина Швець.

Членкині жіночого товариства ходили колядувати разом з членами громади мужчинами. Приготовили Йорданську Святу Вечерю, улаштували День Членства, роковини Лесі Українки, Вечерок журнала „Промінь", пущення, брали участь у роковинах і концерті Шевченка. Мали продаж Великоднього печива і видали дві весільні вечері. В цей час у нашім т-ві є 34 членкині.

Зеновія Талпаш, секр.

ТОРОНТО, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. КН. ОЛЬГИ

У грудні 1974 року на річних зборах присутні одобрили звіт управи відділу і поновно вибрали пані Діну Гетьманчук головою управи нашої жіночої організації. У звітному році до відділу приєднались нових 14 членкинь. На сьогодні наш відділ, який приміщується при Катедральній Громаді св. Володимира, має 130 членкинь. У склад управи входить 9 осіб, яким допоміжні завдання виконують 10 комісій та комітетів. Звітність, за пророблену працю кожного місяця, відбувається кожного разу на місячних зібраннях і, в той же час, приймаються проєкти планів праці на наступний біжучий час. У широкому засязі організаційної праці, яка завжди пов'язана з діяльністю управи катедральної громади, українознавчими школами та іншими численними організаціями при громаді та Комітетом Українок Канади, — наш відділ влаштовував імпрези для членкинь і ширшого кола жіноцтва. Стараннями культурно-освітнього комітету під керівництвом Марії Божик

відбулись такі видатнішого значення імпрези: роковини Лесі Українки, Тараса Шевченка, Івана Франка, свято на честь Матері, зустріч з нашим православним жіноцтвом, вистава вишиваного нашого мистецтва, — в часі яких з цікавими доповідями виступали д-р Ганна Янішевська, Леся Хорош, Анна Троян та інші. Програмово ті імпрези доповнювались мистецькими виступами, дискусійними вимінами думок та буфетними прийнятями.

Багато часу і праці приділює наш відділ Катедрі Св. Володимира. Впродовж року наше жіноцтво дбало про чистоту і прикраси, живими квітами, Катедри. Великодне спільне свячене, Різдвяна і Йорданського водосвяття спільна куття, Храмове Катедральне свято, присвячене дневі Ангела нашого Владики Михаїла у сполуці з Єпархіяльним З'їздом та інші церковно-громадські імпрези відбувались прийняттями для кількасот осіб кожного разу. Ті прийняття приготовляли дарованою працею наші членкині. Однією найбільшою імпрезою був 10-ти денний павільйон „Полтава" у кінці червня 1974 р. під керівництвом інж. Віктора Гетьманчука, з виставою українського народнього мистецтва та щовечірніми концертами мистецької самодіяльности танців і співу молоді ОДУМ і Катедрального хору.

Та імпреза, яку відвідали понад 20 тисяч громадян Торонта й околиць, була обслуговувана всім членством нашої жіночої організації і тими жінками, що управа відділу їх приєднала до помочі. Для влаштування доброго ресторану відвідувачам павільйону, — велика кількість нашого жіноцтва, кілька тижнів перед відкриттям павільйону, щоденно працювали по кілька годин. У приміщеннях виставових експонатів, вся обслуга здійснювалась нашим жіноцтвом. Також членкині нашого відділу допомагали вчителям Рідної Школи у влаштуваннях всіх шкільних імпрез впродовж року та на закінчення українознавчих навчань.

Також, жіноцтво нашого відділу взяло численну й активну участь у приготуваннях та відбутті провінційного З'їзду СУС. Впродовж того ж часу Східня Екзекутива Союзу Українок Канади відзначила 40-річчя свого існування та вшанування пані Марії Шевчук, котра була першою головою нашої Східньої Екзекутиви. Також зорганізували й успішно відбули осінній базар.

Завдяки жертвенній праці членкинь, наш відділ, з дарованої праці нашого жіноцтва, має можливість робити грошові заощадження, які зуживається на добродійні допомогові потреби іншим організаціям та установами. Упродовж 1974 року, Відділ Союзу Українок ім. св. кн. Ольги в Торонті, із своїх заощаджень дав такі пожертвв: на журнал „Промінь" 75 дол., Комітетові оборони Валентина Мороза 75 дол., Музейному Фондові в Саскатуні 100 дол., Раді Української Школи 100 дол., Консисторії УГП Церкви 100 дол., Комітетові Пам'ятника Лесі Українці в Торонто 200 дол., Рідній Школі та Курсам Українознавства при Катедральній громаді Св. Володимира 350 дол., Катедральній громаді Св. Володимира 1,500 долярів. Також меншими сумами вислано допомоги потребуючим в інших країнах поза Канадою.

Надія Дубилко

КАНОРА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. М. МАРКОВИЧ

Річні збори відділу ім. М. Маркович відбулися 12 грудня 1974 року, в Народнім Домі. Голова товариства, пані Павля Данильчук, відкрила збори, а парох о. В. Бойчук провів молитву. Предсідницею зборів обрано пані Параскевію Кушнір, а секретаркою добр. Ольгу Бойчук. Постанням з місць й однохвилинною мовчанкою вшановано померлих членок товариства. Короткий привіт і признання членкам за їх віддану цілорічну працю для Церкви й громади дав о. Парох та побажав ще кращих успіхів на будуче.

Протокол з останніх річних зборів прочитала секретарка, який був зборами прийнятий, як читаний. Звіт з діяльности відділу в загальному дала рекордова секретарка добр. Ольга Бойчук, а інші звіти членок заряду, голів комітетів і референток давали членки в такому порядку: Марія Гребенюк — кореспонд. секр.; Оксана Ковальчук — скарбничка; Анеля Стратійчук — контрольна комісія; Одарка Король — дитячий садочок; Марія Мисак — недільна школа й молодший СУМК; Анна Романов — старший відділ СУМК; добр. Ольга Бойчук — культурно-освітній; Альвіна Мисак — „Променя"; Дарія Ортинська — мистецтва, музею і оселі „Тризуб"; Павліна Дверничук — відвідування хворих; Павліна Ганевич — пансіону старших громадян, Марія Ґулуцан — соціяльного; Параскевія Кушнір — ювілейного, Домка Ленько — старших сестриць. По закінченні звітувань забрала слово голова товариства пані Павла Данильчук, в якім вона висловила велике задоволення з пророблені членами цілорічної праці в товаристві, подякувала всім і побажала ще кращих успіхів у праці на будуче в приготуванні і ювілею 50-ліття відділу.

Діяльність відділу: впродовж року відбуто 7 місячних зборів і 9 засідань заряду. Товариство, як і раніше, опікувалося недільною школою, дитячим садочком, а в разі потреби давало поміч молодшому відділові СУМК. За рік приготовило для церковної громади слідуючі підприємства: подали вечерю з нагоди вечора „Маланки", відбуто пущення, приготовлено перекуску для дітей недільної школи й молоді з нагоди Св. Причастя, спільне свячене, видано вечерю з нагоди 25-літнього ювілею священства пароха о. прот. В. Бойчука, приготовлено храмовий обід, День Подяки й подано вечерю з нагоди Св. Місії, яка відбулася в місцевій церковній громаді. Товариство відбуло два випродажі печива, перед Різдвом і Великоднем, як також улаштовано Весняний чай з випродажем печива та ручних робіт. Поза тим відбуто ряд інших підприємств, як бенкети, весілля та перекуски, з яких прихід товариство використовує на різні добродійні й корисні цілі.

В звітуючім році товриство зробило великий вклад для Народнього Дому. Воно постарало нову кухонну й столову посуду та купило нову газову піч, усе вартости $4,266.38, як також виповнило свій бюджет в сумі $400.00. На місцеву церкву пожертвувало $1,198.34, на недільну школу, дитячий садок і молодший відділ СУМК $354.44; пожертвувало на культурно-освітні цілі: пам'ятник Лесі Українці в Торонто $100.00, журнал „Сумківець" $50.00, оселю „Тризуб" $50.00, стипендію Конкурсу Українського Мистецтва в Саскатуні $25.00, стипендію за українську мову в вищій школі в Канорі $25.00, провінційний організаційний фонд $15.00. Також товариство виповнило свій бюджет до Централі в сумі $268.00, передплачує до місцевого шпиталю „Український Голос" і журнал „Про-

мінь" та допомагає фінансово на загально канадські добродійні цілі. Фінансовий звіт: З 1973 року остало в касі $2,980.68, приходи в 1974 році $13,705.81, а розходи $12,873.33. В касі остало $3,813.16.

Культурно-освітня праця в товаристві пройшла задоволяючо. Освітній Комітет старався відбути всі свята, які Централя Союзу в своїх обіжниках рекомендує. В місяці лютім відбуто святочні сходини для вшанування нашої поетеси Лесі Українки й св. п. Жінок Героїнь. Попри це в місяці березні відбуто програму під назвою „Родинне виховання під сучасну пору". На цю тему зорганізований комітет при товаристві виготовив „Бріф", який був предложений Дорадчому Комітетові Міністерства Освіти в Канорі й Ріджайні. В місяці листопаді, під час місячних зборів, голова культурно-освітнього комітету дала ширше пояснення щодо місяця листопада, як місяця СКВУ, як також коротко згадала про „Листопадовий Зрив" у Львові в Україні.

Товариство вислало делеґатку на Всеканадійську Конференцію учителів Рідних шкіл й Садочків в Вінніпезі, як також 4 делеґатки на Провінційний З'їзд Союзу Українок в Саскатуні. З нагоди „Свята Матері" відзначено на концерті живими квітами членку-маму, пані Марію Ободяк.

Заряд і голови Комітетів на 1975 рік: голова — Павля Данильчук, уступивша голова — Марія Котелко, заступниці голови — 1-ша Анна Стінка, 2-га Одарка Король, 3-тя Ґеня Ортинська, рекорд. секр. — добр. Ольга Бойчук, кореспонд. секр. — Марія Гребенюк, скарбничка — Оксана Копильчук, заст. скарбнички — Дарія Ортинська, Контрольна комісія — Анеля Стратійчук, Альвіна Мисак і Катерина Лабюк, голови комітетів і референтки: культурно-освітній — добр. Ольга Бойчук, членський — Ольга Ойстрик, мистецтва й музею — Дарія Ортинська, соціяльний — Марія Ґулуцан, відвідування хворих — Павліна Дверничук, ювілейний — Параскевія Кушнір, відвідування Пансіону — Павліна Ганевич, дитячий садочок — Галина Данильчук і Биртрес Охітва, недільної школи — Катруся Полтер, молодшого СУМК і танків — Марія Мисак, старшого СУМК — Ґледис Калинюк і Катруся Шолтер, „Променя" Альвіна Мисак, оселі „Тризуб" — Дарія Ортинська, багатокультурности — Галина Данильчук, добродійного — Оксана Копильчук, архіву — Марія Мисак, сестриць — Домка Ленько, господині — Веронія Василович, Маргарета Крисак і Марія Тимчишин.

В кінці нашого звіту, з нагоди відзначення Ювілейною медалею, в 100-річчя міста Вінніпегу, нашу шановну редакторку „Променя", пані Наталію Когуську, членки нашого відділу щиросердечно вітають її і засилають їй найщиріші ґратуляції. Рівнож вітають її на новому пості Зв'язкової референтки до Президії КУК. Радіємо й гордимось, що це перша жінка з рядів першої жіночої організації в Канаді — Союзу Українок — увійшла, як член Президії КУК. Щасти Вам Боже, й на будуче!

Ольга Бойчук — рекорд. секр.

ЧИЛИВЕК, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в понеділок 16 грудня 1974 р. у церковній залі. Голова відділу пані Розалія Григірчук відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшановано померших членок відділу і членів громади. Предсідницею зборів була пані Настуня Марчук, а секретаркою п. Марія Савіцька.

Секретарка відділу п. Галина Кісліньска перечитала місячний і річний звіт та список ціло-річної діяльности відділу. Касирка п. В. Костів перечитала фінансовий звіт. Слідували звіти від господинь п. Текля Лисайчук, п. Анна Зузак від комітету сестриць, в імени п. Софії Охітви і п. Теклі Лисайчук, п. Анна Крип'якевич, від Контрольної комісії в імени п. Марії Горін і п. Марії Савіцької.

По звітах слідувало слово голови відділу п. Розалії Григірчук, в якім вона дала обширний огляд праці і всім щиро подякувала за співпрацю, закликаючи всіх до дальшої активности при нашій рідній Православній Церкві.

Діяльність відділу: на протязі року відділ відбував місячні збори, заряд відбув кілька засідань з управою Церковної громади. Членкині ходили колядувати під час Різдва з членами церковної громади, приготовили Йорданську Святу Вечерю. Видано вечерю з нагоди 25-літнього ювілею подружжя п-ва Петра і Марії Горін і обід з нагоди 55-ліття подружжя п-ва Михайла і Варвари Гойдрів. Відбуто весняний і осінний базар з чаєм, випродаж писанок, вишивок і домашнього печива з великим успіхом.

Членки відділу приготовили спільне свячене і при тій нагоді вшанували членкиню пані Меликсіму Гуцуляк у 80 літ її уродин. Видали обід в честь Дня Батька і при цій нагоді вшанували сумківців, які покінчили середню школу і нагородили грішми за їх успіхи, а саме панночкам Галі Савіцькій і Анні Кісліньскій та Тарасові Креп'якевичові і Богданові Горінові.

Випродаж голубців і варенників у прикрашеним кіоску українськими вишивками під час святкування Шетакви — це є святкування міста Чиливек річно, в якім беруть участь всі етнічні групи у різних формах-виставками, поживою та виступами різного мистецтва. Членки видали дві перекуски після двох похоронів і одну перекуску для старших віком мешканців в оселі „Тризуб". Відсвятковано програмою свято Лесі Українки і в березні свято в честі Тараса Шевченка.

Зараз після літних вакацій у вересні відбуто виставку разом із Провінційною екзекутивою на Британську Колюмбію експонати музейної вартости пані Д. Янда-Микмолін і д-ра Михайла Гуцуляка, де прибуло численне громадянство із цілого міста Чиливек і сусідних громад. Членки відділу подали чай під час виставки. Також промовляла пані Емілія Остапчук на тему „Збереження української культури в Канаді", вона дуже добре представила цю тему на такім зібранню, де були присутні спів-горожани неукраїнці.

В місяці листопаді разом з громадою під час храмового свята відсвятковано Листопадове свято і свято солідарности — реферати виголосили п. Василь Дзюбенко з Ванкуверу і п. Андрій Гайний з оселі „Тизуб" Чиливек.

Заступниця голови пані С. Троян брала участь у наливанню чаю у сусідній українській католицькій громаді під час їх осіннього чаю а опісля пані Панчишин наливала чай під час нашої виставки. Членки відділу брали участь у Провінційнім з'їзді восени в Ванкувері, делеґаткою була голова пані Р. Ґригірчук.

Наш відділ належить до Льокальної Ради Жінок.

Фінансовий звіт відділу: в касі перенесено із 1973 року — $656.27, приходи за 1974 рік — $2,174.21, розходи за 1974 — $1,495.32, осталось — $1,335.16.

Членки відділу складають сердечну подяку членкам управи централі С. У. Канади, провінційній екзекутиві та журналові „Промінь" за всю поміч та провід.

На зборах уписалось 14 членок, сподіємось більше до кінця року.

Управа відділу: голова — Розалія Григірчук, заст. голови — С. Троян, 2-га заст. голови — М. Савіцька, секретарка — А. Крип'якевич, заст. секретарки — А. Зузак, касирка — Н. Марчук. Господиня — Текля Лисайчук. Сестриці: пані А. Зузак, С. Троян і Р. Григірчук.

Анна Крип'якевич, секр.

ГРИМЗБІ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 17 грудня 1974 року при церкві Святого Юрія в Гримзбі, Онтаріо. Предсідницею зборів була голова відділу п. Т. Лиса, а секретаркою п. Марія Нечай. Збори відкрила п. Т. Лиса молитвою. По молитві голова попросила присутніх встати і вшанувати однохвилинною мовчанкою членок, що відійшли від нас у вічність. Відтак слідували звіти цілорічної діяльности відділу. Після одобрення звітів, голова склала управі і всім членкам подяку за щиру працю і кооперацію на протязі року.

Діяльність товариства: Впродовж року відбулось 8 місячних зборів і одні сходини. Членки приготували: Йорданську святу вечерю, вечерю на Маланчин вечір. Була приготована перекуска після Св. Літургії, 19 січня, в день Державности і злуки Українських Земель, пізніше було вивішення нашого прапору на міськім ратуші.

24 лютого був приготований обід пущення і після обіду була Академія вшанування наших жінок героїнь — Лесі Українки й інших. Наш відділ брав участь в концерті в день святкування Т. Шевченка.

31 січня наш відділ приготував зустріч для молодшого СУМК, наші сумківці вітали у себе сумківців із Гамільтону. Наше жіноче т-во опікується молодшим і старшим СУМКом на чолі з добродійкою А. Міненко.

7 квітня приготували вечерю на Місійну відправу. Була також випродаж домашнього печева, пасок і писанок перед Великодними Святами, спільне Свячене також було приготоване нашим відділом.

Неділя 17 листопада, приготували обід на День Подяки і були відсвятковані Листопадові роковини в цей день. Відділ висилав делегаток на ювілейні святкування інших відділів, були вислані також делегатки на з'їзд східньої екзекутиви у місяці листопаді в Торонто. Були приготовані похоронні і поминальні обіди.

Фінансовий звіт відділу: з року 1973 осталось в касі — $913.63, приходи у 1974 році — $1,221.67, розходи у 1974 році — $1,330.93, в касі готівки лишилось — $804.37.

Пожертви впродовж року: на церкву — $400.00, молодший СУМК — $86.68, „Промінь" — $15.00, Музейну Фундацію — $50.00, рідношкільний фонд ім. В. Сарчука — $100.00, організаційний фонд С.У.К. — $60.00. вислано делегатів на з'їзди — $65.00 (пожертви-.

Склад нового заряду на 1975 рік: голова — Т. Лиса, заступниця голови — Марія Бурак, секретарка — Марія Нечай, фінанс. секр. Мир. Шпитковська, касирка — Мар. Василечко, господині — Марія Шпитковська і Марія Гусак, сестриці — Марія Гусак і Віра Ткаченко та усі членкині погодилисся по черзі робити порядки в церкві. Опікунка старш. СУМК — П. Бойчук, молодш. СУМК увесь відділ опікується. Контрольна комісія — О. Гусак, В. Ткаченко і Стеф. Шпитковська.

Перед закінчення зборів голова Т. Лиса привітала нововибраний заряд і закликала до співпраці. Нас членок у відділі не багато, але у згоді і твердій постанові ми зможемо принести багато добра для нашої церкви, а тим самим і для нашого народу.

Марія Нечай — секр. відділу

БЮКЕНЕН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори товариства відбулися 5 грудня, 1974 р. в Народнім Домі. Збори відкрила голова Ірина Скорець молитвою. Слідували звіти секретарки Зеновії Дробот і касирки Сесілії Денесик.

Діяльність товариства: Впродовж року відбулося 10 місячних зборів. На зборах кореспонденційна секретарка читала всю кореспонденцію і обіжники, і їх було обговорено й дискутовано. Членки відділу ходили колядувати разом з мужчинами. Відбули весняний чай і розпродаж Великоднього печива. Приготовили храмовий обід і осінний базар. Занималися також різними вечерями і перекусками. Поза те також давали поміч іншим місцевим організаціям. Членки тримали порядок в Народнім Домі і чистоту в церкві, і до них докупляли потрібні речі.

Пані Ю. Талпаш подякувала зарядові і всім членкам за їхню працю в товаристві і побажала всім кріпкого здоров'я і успішного надходячого року.

Заряд відділу на 1975 рік був перевибраний в такому складі: голова — І. Скорець, заст. голови — А. Олійник, рекорд. секретарка — З. Дробот, кореспонд. секр. — Ю. Талпаш, касирка — С. Денесик.

Ю. Талпаш

ВЕРНОН, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 15 грудня 1974 у церковній залі. Збори відкрила голова пані Софія Князь молитвою, яку провів о. Н. Мороз. Вшановано членкинь, які відійшли у вічність. Предсідницею зборів була Марія Попович, секретаркою Анна Кецкало. Голова склала сердечну подяку членкиням за працю і гарну кооперацію впродовж року. Звіти з діяльности цілорічної праці здавали членкині управи відділу.

Діяльність — відбули 10 місячних зборів, 10 засідань управи і 9 засідань з зарядом церковної громади. Членки займалися прибором церкви на Різдво і на Великдень. Ходили з колядою.

Улаштували такі імпрези концертовими програмами — свято Лесі Українки і Ольги Кобилянської, Свято книжки, брали участь у роковинах Т. Шевченка, День Матері тут було вшановано найстаршу матір квітами. Членкині приготовляли: Йорданську вечерю і Новорічну, похоронні і поминальні обіди, перекуски, влаштували пікнік на День батька, видали вечерю після базару і випродаж печива, писанок і вишивок та другий випродаж перед Великоднем, розвозили паски і писанки старшим членам, продавали тикети на

розігравку ковдри і дві ляльки в українскім строю.

Давали показові лекції писання писанок по школах і в Ітон крамниці подавали українську вечерю після зимового карнавалу і на мистецькій керамічній виставі. Як відбувався Фестиваль етнічних груп, то членкині і члени нашої громади і українська греко-католицька громада брали участь у концертовій програмі — співали старші діти і менші виступали з танками і все дуже гарно відбулося з програмою, виграли першу нагороду — чашу.

Членкині спільно подавали вечерю українських страв через два дні і також мали приміщення в „Сивік Сентер" (де всі програми відбувалися), де мали розложені вишивки, писанки, українську ношу та інше, писали писанки, вишивали і відповідали на різні питання відносно виставки. Наші членкині брали участь у „Ґарден Фир" з чого дохід був призначений на міський шпиталь.

Гостили в себе Провінційну екзекутиву Союзу Українок з Ванкуверу, голова екзекутиви пані Люба Кут - Шевчук привезла з собою знимки з Експо, які були дуже цікаві, закінчили цей вечерок чаєм і перекускою. Добродійний комітет відвідував хворих і посилав квіти і картки побажань виздоровлення. Вислали дві делеґатки на Пров. з'їзд Союзу Українок Канади до Ванкуверу.

При нашій церкві існує недільна і рідна школа, членки купили подарунки дітям недільної школи перед Різдвом, а вліті, на закінчення школи мали пікнік коло озера. Купили нові дивани до церковної резиденції.

Відділ склав пожертви на такі цілі: місцеву церкву — $1,500.00, Консисторію — $50.00, Пров. екзекутиву в Ванкувері — $25.00, „Сумківець" — $25.00, „Вісник" — $15.00, Музей у Ванкувері — $100.00, Музейна Фундація — $35.00, організаційний фонд С.У.К. — $10.00, „Промінь" — $40.00, до Централі — $93.00, до Т-ва Міського Карнавалу — $25.00, до шпиталю з „Ґарден Фир" — $95.00.

З року 1973 осталося в касі — $1,378, 93, прибутки у 1974 році — $8,361.43, видатки — $7,957.73, в касі осталось $1,740.36.

Управа відділу на 1975 р.: голова — С. Князь, заст. голови — М. Попович, 2 га заст. голови — С. Винничук, рекорд. секр. — А. Кецкало, заст. секр. — К. Лащук, касирка — Ґ. Бромберґер, фінансова секр. — М. Демко. Контрольна комісія — А. Буяр, Л. Кучер, М. Сокол. Сестриці — П. Дмитришин, Т. Шмір, Н. Чепесюк. Господині — А. Сорочак, К. Ропчан, Г. Пенюк, М. Маковійчук, Н. Мисюк. Мистецтво, музей і бібліотека — добр. О. Мороз, І. Никонечна, П. Гакман, П. Кіндрачук і А. Буяр. Відвідування хворих — Л. Кучер, Е. Крипс, М. Сокол. Привітальний — А. Буяр, добр. О. Мороз, П. Кіндрачук. „Променя" — Н. Микитюк. Телефони — А. Сорочак, Е. Крипс, М. Попович, Ґ. Бромберґер. Порядок у церкві — Ґ. Бромберґер.

А. Кецкало, секретарка

ҐЛЕСЛИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ

У понеділок 9 грудня 1974 року в залі під церквою в Ґлеслин відбулися загальні річні збори відділу ім. Ольги Басарабової в присутності 51 членкинь. Збори відкрила голова п. Анна Буй і привітала всіх присутніх. Після тихої молитви і вшанування померлих членкинь однохвилинною тишею, приступлено до порядку нарад.

Предсідницею зборів вибрано Анастасію Гаврилів, а секретаркою була Катерина Данилів. Протокол з минулорічних зборів відчитала секр. Катерина Данилів, який був прийнятий.

Звіт з діяльности відділу здавали членкині заряду а на закінчення голова Анна Буй подякувала членкиням за їхню щиру працю і кооперацію. Відділ працює більше при місцевій церкві, по змозі жертвуємо на інші інституції, як катедра, Інститут Петра Могили, журнал „Промінь", організаційний фонд С.У.К. Сповняємо свій бюджет та даємо пожертви на інші народні цілі.

Відділ відбув 9 місячних зборів, 2 надзвичайних засідань заряду, відсвятковано празник нашої церкви на Петра і Павла. Членкині улаштували продаж Великодна печива, приготовляли похоронні перекуски, одну весільну вечерю, День подяки, пущення, відвідуємо старших членкинь по домах і в шпиталі, вишивали до музею.

Фінансовий звіт: перенесено з 1973 року — $1,946.37, загальний прибуток 1974 р. — $1,370.53, загальний видаток 1974 — $1,705.90, остається в касі — $1,728.44.

Управа на 1975 рік: голова — Анастасія Гаврилів, заст. голови — Гилда Зуб'як, секр. — Катерина Данилів, заст. секр. — Марія Гарасим, касирка — Єва Дмитришин. Контр. комісія — Рузя Бойко, Марія Гарасим. Господиня — Фрося Левчук. Бібліотекарка — Роберта Дмитришин. Шпитальний комітет — Єва Дмитришин.

К. Данилів, секр.

ТІДОР, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 4 грудня 1974 р. в домі пані І. Шваги у присутности 24 членкинь. Збори відкрила голова М. Молдован молитвою, предсіднищю зборів була пані І. Гарасимюк. Голова відділу пані Молдован склала щиру подяку членкиням за співпрацю і кооперацію впродовж року.

Діяльність: відбулося 10 місячних зборів. Членкині т-ва приготовили три поминальні перекуски, один храмовий обід, улаштували осінній базар, весняний чай і випродаж Великодного печива, приготовили і обслужили два весільних прийнять. Добродійний комітет відвідував хворих членкинь у шпиталі.

Т-во вислало делеґатку на пров. з'їзд до Саскатуну в листопаді 1974. Під час місячних зборів ми читаємо обіжники Централі Союзу Українок Канади та виповняємо наш бюджет кожного року. Наші членкині старають все що треба до церкви і удержують в ній чистоту і порядок.

Пожертви: на оселю у Кристал Лейк — $25.00, Музейну Фундацію — $20.00, Рідношкільну Фундацію ім. В. Сарчука — $25.00. Передплачуємо „Український Голос" і журнал „Промінь" до шпиталю у Тідорі.

Прибутки за рік 1974 — $1,660.49, видатки — $515.00, в касі осталось — $1,145.12.

Заряд відділу на 1975: голова — М. Молдован, заст. голови — І. Чорнописька, секр. кореспонд. — І. Гарасимчук, касирка — Ф. Маріянчук, заст. секр. — С. Денесик. Контрольна комісія — Н. Пужняк, В. Ґаврилюк. Комітет відвідування хворих — В. Ґаврилюк, А. Кузик.

І. Гарасимчук, секр.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ЗЕЛЕНИЙ БОРЩ ІЗ ЩАВЛЮ

Зварити м'ясний бульйон. Моркву, петрушку і цибулю обчистити, нарізати дрібними кубиками, дати до ринки і підсмажити злегка на маслі і посипати ложку-дві муки. Щавель перебрати, виполоскати, дати до каструлі і додавши трохи води варити яких 10 хвилин, зняти з вогню, охолодити і посікти, або змолоти та змішати з підсмаженою яриною, залити м'ясним бульйоном, додати соли й варити 15 — 20 хвилин. Перед тим як подати на стіл дати на тарілку варене яйце розкраєне на чвертки, сметану, кріп, або зелену петрушку.

НАЧИНЮВАНІ ПОМІДОРИ

Помити достиглі, червоні помідори, зрізати вершок з короною, а серединку вибрати ложечкою, лишаючи стінку на чверть цаля грубости. При тому треба вважати, щоб не ушкодити стінки. Посолити помідорові шкаралупки внутрі і перевернути на тарілку, щоб рідина зійшли. Вибрану пульпу з помідорів посітки або перетерти через ситко, щоб відділити зернятка, і вживати до начинки та підливи.

Начинку приготовити, яку хто бажає. Коли є варене або печене м'ясо, посікти його дрібно або змолоти. Додати трохи помідорової пульпи, тертої булки, усмажену цибульку і заправити начинку до смаку сіллю і перцем. Начиняти тим помідори, прикриваючи верх тертою булкою, змішаною з маслом. Уложити начинені помідори у вимащену посуду, а дно покрити оставшою пульпою з помідорів. Накрити і пекти в мірній печі (375) 20 хвилин, тоді зняти покришку і далі пекти 10 хвилин.

Замість м'яса начинку можна зробити з рижу. Зготовити риж на сипку кашку. Присмажити дрібно січену цибулю і зелений або червоний солодкий перець в маслі і змішати з рижом. Додати трохи тертого жовтого сира, помідорової пульпи і заправити до смаку сіллю, перцем і кропом. Начиняти помідори і пекти як подано вище.

САЛАТА З РЕДИСКИ

Редиску помити і порізати тонкими скибочками. Жовток вареного яйця розтерти зі сметаною і сіллю. Додати до редиски тонко посіченого вареного білка, залити згаданим вище сосом і перемішати.

На 2 — 3 пучки редиски — одне яйце, півсклянки сметани.

БРЕНДОН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки відбулися 26 листопада 1974 року в Українськім Народнім Домі. Збори відкрила голова, Паранька Бойчук молитвою і однохвилинною мовчанкою вшановано померших членкинь. Предсідницею зборів була п. Павліна Матвійчук, секретаркою п. Юліяна Бурачок.

Членкині заряду здавали Звіти з річної діяльности. Наші членкині помагають громаді і церкві. Впродовж року відділ відбув 10 місячних зборів. Членкині приготовляють і видають весільні вечері, перекуски і сморгасборд, беруть замовлення для посторонніх людей. Членкині приготовляють спільні громадські вечері, як також храмовий обід, весняний чай, і продаж домашнього печива. В лютім, на наших зборах, ми вшанували маленькою програмою роковини Лесі Українки, Висилаємо квіти для хворих членок у шпиталі, як також перед Різдвяними святами висилаємо овочі в кошиках для хворих. На зборах читаємо обіжники надіслані Централею Союзу Українок Канади.

Управа відділу на 1975 рік: голова — Паранька Бойчук, заступниці голови — Соня Карашовська і Емілія Халатурник, рекорд. секр. — Стефанія Павлишин, касирка — Павліна Матвійчук. Пресовий комітет — Юліяна Мартинюк. Висилання квітів — Розалія Костецька. Замовлення обідів — Євгенія Бюга. Господиня — Юліяна Бурачок. Телеф. комітет — Соня Карашовська і Марія Едвирдз. Сарші сестриці до церкви — Марія Костецька, Павліна Матвійчук і П. Костинюк.

Стефанія Павлишин, секр.

ПОДЯКА

Сердечну подяку складаю всім тим, які так щиро віднеслися до мене і підтримували мене на дусі під час моєї довгої недуги у шпиталі. Особливу подяку складаю управам: Союзу Українок Канади, С.У.С., Т.У.С., Провінційній Екзекутиві на Альберту, членкам добродійного комітету при Катедрі Св. Івана, і всім приятелям за квіти, дарунки, картки побажань здоров'я, телефонічні побажання і тим котрі відвідували мене.

З цієї нагоди засилаю пожертву у сумі $25.00 на журнал „Промінь".

Анна Данилович,
Едмонтон, Альберта

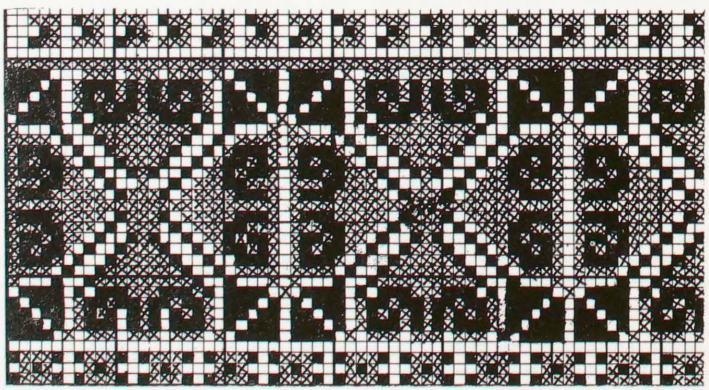

Хрестиковий взір до чоловічої сорочки у двох красках, або у двох відтінках тієї самої краски, напр. темно-синя й ясно-синя.

■ — чорна, × — червона.

Східня Філія Музею

Учителі Рідних Шкіл і Садочків!

Щойно вийшов з друку збірник „ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ"

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні Української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA

9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

UKRAINIAN EMBRODERY DESIGNS AND STICHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже друге видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок взорів вишивок 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $7.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA

A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.

T6G 0T2.

А ЧОМУ НЕ АСЕКУРУВАТИСЬ В

УКРАЇНСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ЖИТТЄВОЇ АСЕКУРАЦІЇ

Зголошуйтесь:

UKRAINIAN FRATERNAL SOC. OF CANADA

Tel. 586-1364
235 McGregor St.
Winnipeg, Man.

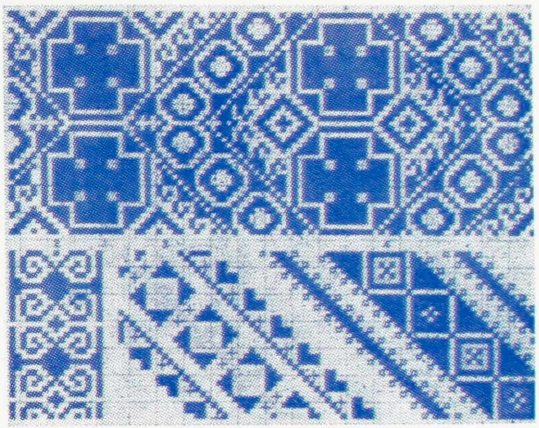

Східня Екзекутива Союзу Українок подає до відома, що Альбом Українських Буковинських Взорів в традиційних кольорах вже готовий.

Збірка нараховує 1,405 взорів на 74-ох окремих сторінках українською, англійською і французькою мовами, включно з історією, інструкціями і малюнками, як можна пристосувати взори до модерної ноші. Книжка має історичну вартість.

Кожна сторінка, розміром 9½" на 13", є добре розрахована, щоб їх можна було легко відчитати для вишивання.

Книжка видана в твердій оправі і може послужити вам як найкращий подарунок на свята, весілля, дні народження, ювілеї, і т. д.

Ціна Альбому в Канаді — $27.50 з оплатою.

Ціна в Америці — $29.00 з оплатою.

Ціна поза границями Канади і Америки — $30.00 з оплатою.

Просимо висилати Моней-Ордер на повну суму-ціну і оплату — з Вашим замовленням на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N., EASTERN EXECUTIVE

ALBUM COMMITTEE CHAIRMAN — Mrs. M. TELEGA

1402 HALL AVE. WINDSOR, ONT. N8X 4R4

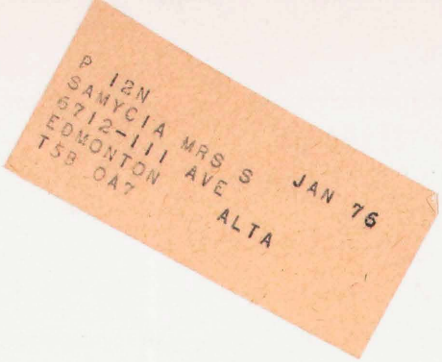

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Валей, Б. К. — Відділ ім. О. Кобилянської з нагоди прийняття в честь о. О. Костюка, збірку переслала Н. Боярчук $82.50

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус переслала $54.00 на поновлені передплати.

Едмонтон — Відділ ім. Л. Українки при громаді Св. Ілії, реф. Т. Островерка $48.00 на передплати.

Монтреал — Відділ „Доньки України" з нагоди зустрічі членкинь відділу в залі Собору Св. Софії з делегатками Союзу Українок на конвенції Н.Р.Ж.К., переведено збірку на прес. фонд $68.00

Лашін, Кв. — Відділ ім. Княгині Ольги, М. Тихонова переслала $64.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ „Доньки України" — реф. Ірина Яремчук переслала $72.00 на передплати.

Вінніпеґ — Відділ ім. Л. Українки при катедрі Пресв. Тройці, реф. Д. Черевик — $60.00 на передплати.

Ванкувер — Відділ ім. Л. Українки з нагоди свята Л. Українки й Наталі Кобринської, секр. О. Дзюбенко переслала $100.00
Реф. журнала П. Клюкевич $36.00 на передплати.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Л. Фиргисон — $36.00 на передплати.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, Д-ка Г. Зузак $30.00 на поновлені передплати.

Гамільтон, Онт. — Із завіщання бл. п. Катерини Фастриги на пресовий фонд журнала переслав о. В. Федак $20.00

Кадворт, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. С. Ґриба переслала $30.00 на передплати.

Тандер Бей, Онт. — Комітет Українок Канади на пресовий фонд $10.00

Вернон, Б. К. — Відділ ім. Княгині Ольги реф. Н. Микитюк $18.00 на відновлені передплати.

Едмонтон, Алта. — Відділ С.У.К. при громаді Св. Івана Анна Особа $18.00 на відновлені передплати.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, Е. Щипанська $18.00 на передплати.

Монтреал — Відділ „Доньки України" реф. Т. Бавер $18.00 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: Анна Данилович — Едмонтон, Алта. $25.00
Д. С. Павлишин — Вернон, Б. К. 13.00
Марія Коваль — Вінніпеґ — з нагоди дня уродин 10.00
Л. Маскаль — Ванкувер, Б. К. 7.00
С. Гунтей — Ванкувер, Б. К. 5.00
Марія Скорохід — Торонто, Онт. 5.00
Марія Кінащук — Ватсон, Саск. 5.00
П. Ковальська — Брентфорд, Онт. 5.00
Михаліна Бортова — Йорктон, Саск. 5.00
Софія Островська — Порт Кокитлем, Б. К. 6.00
Д-ка А. Зміївська — Тандер Бей, Онт. 4.00
Маріянна Луцак — Едмонтон, Алта. 4.00
Анна Охрій — Киндерслей, Саск. 4.00
С. Мойсюк — Келовна, Б. К. 4.00
П. Дмитренко — Ґримзбі, Онт. 4.00
В. Данькович — Порт Гаксбирі, Нова Скошія 3.00
М. Романик — Ванкувер, Б. К. 3.00
Т. Клемба — Лашін, Кве. 2.00
Г. Фодчук — Вегревил, Алта. 2.00
М. Стрілецька — Монтреал, Кве. 2.00
С. Залозецька — Вінніпеґ 1.00
В. Цвіклевич — Ойен, Б. К. 1.00
В. Пушка — Бирнабі, Б. К. 1.00
Анна Ю. Іванчук — Витков, Саск. 1.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: Е. Гудима — Ґренд Сентер, Алта. 2
Г. Бабій — Вінніпеґ 1
Т. Ґурська — Ґронлид, Саск. 1
К. Пасєка — Реджайна, Саск. 1
М. Кушнірик — Вінніпеґ 1
Юлія Никіфорчук — Торонто 1
Анна Особа — Едмонтон 1
Марія Ґушуляк — Форт Френсес. Онт. 1
А. Підлипна — Давфин, Ман. 1

Марія Макаренко — Содборі, Онт. 2
Анна Белов — Гамільтон, Онт. 1
Галина Веньгер — Виндзор, Онт. 1
Д. Воронюк — Едмонтон, Алта. 1

Зголосилась за журналом безпосередньо — Олена Гунчак — Саскатун, Саск.

Зголосились безпосередньо за журналом:

Окружна Рада Союзу Українок Америки — Парма, Огайо, США, М. Стрілецька — Монтреал, Кв., Т. Островерка — Едмонтон, Алта. Дж. М. Вудленд — Ошава, Онт.

Усім жертводавцям і всім працівникам в користь журнала висловлюємо щиру подяку.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

З нагоди 76-ліття мого трудолюбивого життя складаю $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

При цій нагоді складаю широсердечну подяку жіночому т-ву — відділові ім. Софії Русової у Кемсаку, членкиням - гостям, які зійшлися і вшанували день моїх уродин чайним прийняттям.

Оксана Климчук, Кемсак